

OYUN İKİ PERDE

SU

Gündoğdu Gencer

SU

OYUN İKİ PERDE

yazan

Günderdu GENCER

Yazarın yazılı izni olmadan sahnelenemez

Oyunun sahnelenmesi için izin almak üzere yazarla ilişkiye geçilmelidir

© COPYRIGHT 1999 Günder GENCER

gungencer44@gmail.com

gungencer@hotmail.com

KİŞİLER:

NACİ -MÜHENDİS (37-38)

HASAN -BİNBAŞI (37-38)

MEHMET -ER (44)

ZEYNO -MEHMET'İN KIZI (17)

SİBEL -NACİ'NİN KARISI (33-34)

ELVAN -NACİ'NİN KIZI (6)

SÜLO -GERİLLA (19)

HAMO -GERİLLA (25)

DERVİŞ -MASALCI (ÇOK YAŞLI)

BİRİNCİ PERDE

BİRİNCİ SAHNE

(DERVİŞ VE ZEYNO, SIRTLARI BİR BAHÇE DUVARINA YASLANMIŞ, YERDE OTURUYORLAR. ARKADA ZEYNO’NUN EVİNİN KAPISI.)

DERVİŞ: Cennet bahçesiymiş buralar eskiden.

ZEYNO: Eskiden?

DERVİŞ: Benden bile önce.

ZEYNO: Çok eskiden.

DERVİŞ: Çok. Ben bile hiç görmemişimdir ağaçları. Ama derler ki öyle yeşilmiş, öyle yeşilmiş ki, gök kubbeyi bile yeşertirmiş ağaçlar.

ZEYNO: Gök kubbeyi?

DERVİŞ: Öyleymiş.

ZEYNO: Mavi değilmiş?

DERVİŞ: Benden bile çok önceleri.

ZEYNO: Bu kıraç toprak, bu sarp dağlar?

DERVİŞ: Sulak. Ama ben bile görmemişimdir o yeşili.

ZEYNO: Ne olmuş bütün o ağaçlara?

DERVİŞ: Zalim kıral En-Me-Kar, kestirmiş tümünü ağaçların.

ZEYNO: Neden kestirmiş?

DERVİŞ: Zalim bir kıralmış.

ZEYNO: Neden zalimmiş o kadar?

DERVİŞ: Çok korkarmış, ondan zalimmiş.

ZEYNO: Kıral değil miymiş? Neden korkarmış?

DERVİŞ: Zalim bir kıralmış, hem de korkarmış.

ZEYNO: Neden korkarmış?

DERVİŞ: Her birşeyi varmış kıralın, halkının hiçbir şeyi.

ZEYNO: Halkının ağaçları...

DERVİŞ: Ölünce kimse hatırlamayacak beni der, düşünürmüş.

ZEYNO: Yanılrılmış ama, öyle değil mi?

DERVİŞ: Doğru kurban, yanılrılmış, hatırlamaktayızdır. Ama o zaman o ne bile bunu? Korkarmış.

ZEYNO: Ağaçlar?

DERVİŞ: O da herkes gibi severmiş ağaçları. Ama kendini daha çok severmiş.

ZEYNO: Nasıl yâni?

DERVİŞ: Tüm ağaçları kestiresiymiş ki kendine saray yaptırsın.

ZEYNO: Ne gereksinmesi varmış saraya?

DERVİŞ: Kimsenin gereksinmesi yoktur saraya Zeyno'm kız, kimselerin.

ZEYNO: Neden o zaman?

DERVİŞ: Korkarmış dedim ya, kurban.

ZEYNO: Anlamıyorum.

DERVİŞ: Öyle bir saray istermiş, öyle büyük, öyle sağlam, öyle görkemli ki, En-Me-Kar öldükten kelli sarayı görenler amma da saraymış ha şu En-Me-Kar'ın sarayı desinlermiş.

ZEYNO: Ölümden kurtulamamış ama, yine de.

DERVİŞ: Ölümlüymüş o da..

ZEYNO: O zaman nerden bilecekmiş herkes onu hatırlamış, hatırlamamış?

DERVİŞ: O da bir insanmış işte.

ZEYNO: Gülünç ama.

DERVİŞ: Kıralmış dedik ya.

ZEYNO: Ölmüş değil mi o da?

DERVİŞ: Ölmüş. Kızı varmış, Nin-Sun. Öyle güzelmiş ki Nin-Sun, Güneş Tanrısı Şamaş evindar olmuş Nin-Sun'a. Bir oğulları doğar olmuş.

ZEYNO: Gılgamış?

DERVİŞ: Gılgamış, he ya. En-Me-Kar'ın torunu.

ZEYNO: Gılgamış da yarı tanrıymış o zaman?

DERVİŞ: Öyleymiş. Hem de öyle güçlüymüş ki...

ZEYNO: Gılgamış'ı anlat bana.

DERVİŞ: Yüz kez anlatmışımdır belki de.

ZEYNO: Olsun.

DERVİŞ: Yorulmuşum, kurban.

ZEYNO: Ayran getireyim sana. **(EVE GİRER.)**

DERVİŞ: Cennet bahçesiymiş buralar. Yeşilmiş. Sulak.

ZEYNO: **(İÇERDEN)** Babam gelmiş. Derviş Dede, babam gelmiş.

DERVİŞ: Sert değil, kıraç değil şimdiki gibi. Yemyeşil.

(MEHMET ELİNDE BİR ÇORBA KÂSESİ, ZEYNO DA BİR BARDAK AYRANLA GELİR.)

MEHMET: Buyur Derviş Dede, çorba yapmıştım.

DERVİŞ: Sağol evlât. Göz kulak ol senin şu yavruya. Bir başka senin bu kız.

MEHMET: Bilirim.

DERVİŞ: (ÇORBAYI İÇMEYE BAŞLAR) Mmm, tereyağlı hem de.

İKİNCİ SAHNE

(PAZARTESİ. HASAN'IN OFİSİ. OLDUKÇA YALIN. KAPIDA MEHMET. HASAN TELSİZLE KONUŞUYOR.)

HASAN: Mazeret yok teğmen. Emir böyle. **(DİNLER)** Emirleri sorgulamak sana mı kalmış lan? Bu köyler... **(MEHMET'E ODADAN ÇIKMASI İÇİN İŞARET EDER. MEHMET ÇIKAR)** Biliyorum Tekselvi çevresindeki tepeleri tuttuklarını, takviye niye verildi sana sanıyorsun ha? Bu köy Çarşamba akşamına kadar boşaltılacak, anlaşıldı mı? **(DİNLER)** Tamam.

(MEHMET DIŞARDAN KAPIYA VURUR, HASAN DUYMAZ.)

HASAN: ...içinde insan varmış, yokmuş, dinlemem, bu köy gidecek.

(MEHMET GİRER, SELÂM VERİR.)

HASAN: **(AHİZEYİ ELİYLE KAPATIR. MEHMET'E)** Siktir lan!

MEHMET: Başüstüne komtanım!

HASAN: Başüstüne ne?

MEHMET: Sihtirecem komtanım, başüstüne Binbaşım. **(SELÂM VERİR. VE ÇIKAR.)**

HASAN: **(TELSİZLE KONUŞMAYA DEVAM EDER)** .. Çarşamba karanlık basmadan. Tam üç günün var. Buldozerler Perşembe günü erkenden geliyor. Görevini yap, teğmen. Boşuna cephe tazminatı ödemiyoruz sana. Bana bak, bu yoksul ülke baktı sana, eğitim verdi, şimdi de para veriyor işini yap diye. Değer bilmezlik etme, tamam mı? Emir yerine getirilir getirilmez tekmil ver bana.

NACİ: **(KAFASINI KAPIDAN İÇERİ UZATIR)** Hasan!...

(HASAN NACİ'YE GİRMESİNİ İŞARET EDER.)

NACİ: Rahatsız ediyorsam...

HASAN: Gel Naci, gel, gir. **(TELSİZİ KAPATIR, NACİ'Yİ İÇTENLİKLE KARŞILAR.)** Viski?

NACİ: Yok, sağol, almayayım.

HASAN: Ab-ı hayat bu, yahu. Üstelik iyisinden. İrlanda viskisi.

NACİ: İçmiyorum.

HASAN: Kusura bakma, halâ?...

NACİ: Bir kahveni içerim.

HASAN: **(SESLENİR)** Mehmet!

MEHMET: **(ANINDA GİRER)** Buyur komtanım!

HASAN: Kapıyı mı dinliyordun lan?

MEHMET: Hayır komtanım.

HASAN: İki kahve getir. Naci Bey'in nasıl içtiğini...

MEHMET: Şekerli, biliyorum komtanım. Sana da acı. **(SELÂM VERİR, ÇIKAR.)**

HASAN: O kadar da aptal değil ha?

NACİ: Mehmet mi?

HASAN: Tilki gibidir bu köylü milleti.

NACİ: Ne yapsın garip. Kolay mı, bu yaşta...

HASAN: Ne anasının gözüdür bunlar. Kaç yaşında bu, kırk dört mü? Bu yaşa kadar nasıl kaçmış askerden?...

NACİ: Biliyorsun başına gelenleri.

HASAN: Bir sorsan ne hikâyeler vardır bunlarda, hepsi de ağlamaklı.

NACİ: Fato öldükten sonra kendi başına yetiştirmiş Zeyno'yu.

HASAN: Eee? Hepimizin yok mu başka bir sürü sorumluluğu?

NACİ: Sonra kaç çocuğu hastalıktan...

HASAN: Pislikten.

NACİ: Neyse, insanlık ettin de...

HASAN: Ben de geçtim oralardan.

NACİ: Perşembe için her şey tamam, değil mi?

HASAN: Tamam.

NACİ: Son anda bir pürüz falan...

HASAN: Sanmam. İstedğin geçit açılacak, merak etme. Bir aksilik olursa teğmen biliyor başına geleceği. Erzurum'da normal teğmen maaşıyla geçinsin de göreyim, cephe tazminatı olmadan.

NACİ: Proje için kritik bu köy.

HASAN: Tam geçitte, biliyorum.

NACİ: Yok, yâni, projenin bundan sonrası buna bağlı, onu diyorum.

HASAN: Tamam, tamam, anlatmıştın.

NACİ: Yâni bundaki bir gecikme projenin tümünü...

HASAN: Anlattın, tamam, telâş etme. Sen işine bak, ben de bırak kendi işimi yapayım.

NACİ: Epeyce direniş olur mu diyorsun?

HASAN: Yok, açıktan olmaz. Artık biliyoruz taktiklerini. Dağa çekilirler, sonra en ummadığımız anda saldırır bunlar. Allah Guevara'nın belâsını versin!

NACİ: Kolay değil zorla köyünden atılmak. Tüm yaşamın orda geçmiş...

HASAN: Eğilmezsen kırılırsın. Ben de mecbur kaldım köyden çıkmaya.

NACİ: Mecbur kalmadın. Büyükbaban...

HASAN: Nasıl kalmadım?

NACİ: Kara Hüso Ağa, ha?... Kaç köyü vardı...

HASAN: Eh işte...

NACİ: On köy mü, oniki mi?

HASAN: Ölüm döşeginde bile suratını görmek istemiyorum demiş.

NACİ: Sınıfına ihanet ettin, ne bekliyorsun?

HASAN: Sen dönüp gelirsin bir gün buralara, kendi halkını öldürürsün derdi.

NACİ: Dediği dedikti, ha? Sen olsan onun yerinde, birşeyler değişsin ister miydin sanki?

HASAN: Domuz pezevenk. Ölmeden az önce 14 yaşında bir kızla evlendi, biliyor musun?
Ölene kadar da sigara düşmemiş ağzından.

NACİ: Kaçak tütün.

HASAN: En iyisi. Yetmiş ikisindeydi geberip gittiğinde.

NACİ: Derebeyinin reddedilmiş torunu serflere uygarlık getirme çabasında.

HASAN: Sen olsan onun yerinde, değişiklik ister miydin?

NACİ: Bilemem.

(SESSİZLİK)

HASAN: Yaptığımız iş doğru, biliyorsun?

NACİ: Onlar niye karşı koyuyor peki?

HASAN: Alışmışlar böyle yaşamaya, cahiller, ilerlemeye set çekebiliriz sanıyorlar.

NACİ: Konuşup ikna edebilseydim bir şekilde.

HASAN: Bu milletin duymadığı lâf yok şimdiye dek. Bunları ikna etmenin tek yolu var, o da göstermek.

NACİ: Evlerini yıkıyoruz.

HASAN: Daha iyi bir yaşama kavuşabilsinler diye. Suyuyla, elektriğiyle, sanayiiyle. Uygar, temiz, düzenli. Onlara sorsan, hiç.. Neye alışagelmişlerse o. Bataklığın üstüne birşey kurulmaz. Buralarda Nuh-u Nebiden kalma bir pislik var, pis bir koku. Su silip götürecektir hepsini. Disiplin gerek bunlara dostum, disiplin. Bilirim ben bu milleti.

NACİ: Kara Hüso gibi!

HASAN: Dedem...

NACİ: Bu insanların sahibi...

HASAN: Güvenliği de. Çocuk gibidir bunlar. Bütün istedikleri bir ana, bir baba. Onlara baksın, gözetin. Ki onlar hiç birşeyden sorumlu olmasın, böylece...

**(MEHMET ELİNDE KAHVELERLE GİRİNCE HASAN BİRDEN SUSAR.
MEHMET SESSİZCE KAHVELERİ VERİR.)**

NACİ: Sağol, Mehmet.

MEHMET: Sen de sağol, bey.

NACİ: Ee, keyifler nasıl?

MEHMET: İyidir bey, sağol.

NACİ: Binbaşı zorlamıyor seni işallah?

MEHMET: Yok, bey.

NACİ: Zeyno nasıl?

MEHMET: İyidir bey, sagol.

NACİ: Kaç zamandır uğramıyor. Bir şeyi yok ya?

MEHMET: Söylerim arar, bey.

NACİ: Biliyorsun hepimiz ne kadar severiz Zeyno'yu. Hele Elvan. Boyuna Zeyno'yu sorup duruyor.

MEHMET: Söylerim uğrar, bey.

NACİ: Yarın bir ara.

MEHMET: Söylerim Bey.

NACİ: İsterse tabii.

MEHMET: Söylerim arasın dediğini, bey.

NACİ: Sağol, Mehmet.

MEHMET: (HASAN'A) Başka emrin var mıdır?

HASAN: Gidebilirsin!

(MEHMET SELÂM VERİR, ÇIKAR.)

HASAN: Mehmed'e karşı keşke...

NACİ: Alabalık durumları nasıl gidiyor?

HASAN: Müthiş. Yeni bir olta yaptım, göstereyim, aynı Munzur'da uçuşan sinekler gibi.

NACİ: Olta mı? Sen yaptın?

HASAN: Ne o? Hep yıkıcı mıyım sandın?

(NACİ HASAN'A BAKAR, KAHVELERİNİ YUDUMLARLAR.)

ÜÇÜNCÜ SAHNE

(PAZARTESİ. SÜLO VE ZEYNO BİR DUVARIN ARDINDA FISILDAŞIYORLAR.)

SÜLO: Kazanacağız, inan bana.

ZEYNO: İnanıyorum.

SÜLO: Evimizi barkımızı, köyümüzü başımıza yıkmaktadırlar, yanlarına komayacağız bunu.

ZEYNO: Uykularım kaçıyor.

SÜLO: Fazla sürmeyecektir artık, inan.

ZEYNO: Bitince geri geliriz.

SÜLO: İş buraya varmıştır, kaçılmaz.

ZEYNO: Enstitü ne diyordu?

SÜLO: Bırak enstitüyü şimdi, Zeyno. İşimiz burda bizim.

ZEYNO: Kayıt için iki hafta daha var, Sülo'm.

SÜLO: Gidip uslu uslu dersimi çalışsamam burda yoldaşlarım çarpışırken, ölürlen.

ZEYNO: Sen ölme.

SÜLO: Ölmem. **(DURUR)** Onun için mi kaçmaktadır uykuların?

(ZEYNO BOYNUNU EĞER.)

SÜLO: Yavru güvercinim benim.

ZEYNO: Bunlar güçlü.

SÜLO: İnançlarımız vardır bizim. İnançlarımız güçlüdür. Bilmekteyiz ki haklıyız.

ZEYNO: Bombaları var Sülo, savaş helikopterleri var. Bırakalım gidelim burdan, hiç değilse kavga güdültü bitene kadar.

SÜLO: Uzun sürmez artık. Almanya'dan yüklü para beklenmektedir bugün yarın. Bir gelsin, ne istersek alırız o zaman.

ZEYNO: Daha çok silâh.

SÜLO: Zafer namlunun ucundadır, Zeyno.

ZEYNO: Babam her gün yeni takviye birlikleri geliyor diyordu.

SÜLO: Ne yana gönderiyorlar?

ZEYNO: Babam söylemedi.

SÜLO: Babandır, biliyorum, ama...

ZEYNO: Babam casus değildir, asker hiç değildir. Ömür boyu kaçmıştır askerden. Bedel ödeyecek gücümüz mü vardı?

SÜLO: Zengin eline kan bulaşmaz.

ZEYNO: Hep benimle birlik olsun istemiştir, hep büyüsün, okula gitsin göreyim demiştir, yakalayıp askere götürdükleri güne kadar. O gün de Zeyno'm okulu bitirmiştir, artık gam yemem demiştir.

SÜLO: Zamanında ve yerinde vurmalıyız. Bilirler ki hak bizden yanadır. Haklıdan yana olan ölse de yenilmezdir. Bu topraklar bizimdir Zeyno'm, atalarımızdır. Dilimizi konuşurmazlar kendi topraklarımızda, bebemize istediğimiz adı veremeyiz.

ZEYNO: Baraj tüm vadiyi yeşertecek demekteler, her evde elektrik olacak...

SÜLO: Bunlarla bizi satın alırsanız sanmaktadırlar. Anlatmıştım hepsini sana daha önce.

ZEYNO: Baraj bitince geri döneriz. Ben de okula giderim Ankara'da.

SÜLO: Senin yerin benim yanımdadır.

ZEYNO: Sen öğretmen, ben de...

SÜLO: Bu ölümüne bir savaştır.

ZEYNO: Korkmaktayım Sülo. Kalaşnikoflar, roket atıcılar görmek istemiyorum artık. Üniforma görmek istemiyorum.

SÜLO: Az kaldı...

ZEYNO: Beni seviyor musun?

(SÜLO, DUYGULARINI SAKLAMAYA ÇALIŞIR, BAŞIYLA EVET DER.)

ZEYNO: Gidelim...

SÜLO: Kaç köy suyun altında kalacaktır bilir misin?

(ZEYNO YANIT VERMEZ.)

SÜLO: Senin köyün, benim köyüm, Munzur vadisinin tüm köyleri. Evimizi, yurdumuzu yıkmalarına he diyemeyiz.

(ZEYNO SESSİZDİR.)

SÜLO: Uzun sürmeyecektir, inan.

ZEYNO: İnanıyorum.

SÜLO: Hamo...

ZEYNO: (BİRDEN DİKLENİR) Hamo'nun adını alma ağzına!

SÜLO: Mecburdu...

ZEYNO: Aç bebesini bırakıp dağa çıkmıştır Hamo. Hamo yaramazdır.

SÜLO: Hamo dağa çıkmasa, ben enstitüye yazılsam, herkes boyun eğse... Sen yanmasan, ben yanmasam, biz yanmasak, nasıl çıkar karanlıklar...

ZEYNO: Hamo'da yürek yoktur.

SÜLO: Hepimiz ötekenden beklersek fedakârlığı...

ZEYNO: İki aylık kızını, bebesini...

(SESSİZLİK)

SÜLO: Baban birşey söylese bana anlatacaksın.

ZEYNO: Babam söylemez.

SÜLO: Yine de... Binbaşya en yakın babandır.

ZEYNO: Babam der ki Binbaşı kendisine güvenmektedir, babam güvene ihanet etmez. Üstelik babamı buraya tayin ettiren de Binbaşıdır, bunu bilirsin. Babam Binbaşuya kancıklık etmez.

SÜLO: Kendi halkına destek olmamaktadır.

ZEYNO: Binbaşı ona güvenir.

SÜLO: ...ve kendisine köpek gibi davranmaktadır.

(SESSİZLİK)

ZEYNO: Babam okumamı istemektedir.

SÜLO: Senin yerin benim yanımdadır, Zeyno.

ZEYNO: Bilirim.

SÜLO: Bitecek artık, az kaldı.

ZEYNO: Sen ne dersen.

SÜLO: Gitmem gerekmektedir.

ZEYNO: Hemen mi?

SÜLO: Sen beni görmemişsindir.

ZEYNO: Görmemişimdir.

SÜLO: Aldıracağım seni.

ZEYNO: Aldırırısın.

SÜLO: Az kaldı.

ZEYNO: Git artık.

SÜLO: Birlikte olacağız. Dört erkek evlât isterim.

ZEYNO: (SÜLO'YA BAKAR) Git.

SÜLO: Önemli bir toplantıdır. Yoksa... Tüm Munzur vadisini su basmadan saldırganı nasıl durduracağız, bunun strateji saptaması yapılacaktır.

ZEYNO: Hamo'yla birlik...

(SÜLO SESSİZ KALIR.)

ZEYNO: Git.

SÜLO: Bana inanmalısın.

ZEYNO: İnanıyorum.

DÖRDÜNCÜ SAHNE

(PAZARTESİ GECESİ. NACİ VE SİBEL YEMEK MASASINI TOPLUYORLAR.)

NACİ: Sağol, köfte nefis olmuştu.

SİBEL: Salatamı sevmedin her halde?

NACİ: Yoo, sevdim.

SİBEL: Nesi vardı salatanın?

NACİ: Hiç. **(DURUR)** Fazla sarımsak dokunuyor bana biraz, biliyorsun.

SİBEL: Fazla koymadım.

NACİ: Zarar yok.

SİBEL: Yalnız biraz...

NACİ: Tamam. Bir daha sefere sarımsağını biraz az koyarsın.

SİBEL: Daha önce söyledin, biliyorum, onun için bu sefer...

NACİ: **(BİTİRİR)** Salata iyiydi, tamam.

(İKİSİ DE SESSİZ, MASAYI TOPLARLAR.)

SİBEL: Anlıyorum, çok güç olmalı onun için.

NACİ: Kim, kim için? Ne diyorsun?

SİBEL: Hasan. Kendi başına, dağın başında.

NACİ: Burası onun memleketi. Hasan da Kürt, biliyorsun. Sözüne etmek istemez ama, büyükbabasının köyü hemen şurda. Yabancı olan biziz burada.

SİBEL: Kendi halkıyla çarpışıyor.

NACİ: Bu milliyetçi masallara inanmıyorum der dururdun eskiden.

SİBEL: Hep mühendis gibi düşünmekten vaz geçsen biraz. Kendi halkını reddederek insan soyundanım demek olacak şey değil.

NACİ: Ne yapayım, mühendisim, kusura bakma. İki dönem felsefe okudum, ama.

SİBEL: Sahi. İyiydi, değil mi, Sezgin?

NACİ: En iyi öğrencisi sendin.

SİBEL: Sanki bir başka yaşamış gibi geliyor şimdi.

(SESSİZLİK)

NACİ: Biliyorum sıkılıyorsun burda, ama Ankara'da kalsaydık daire için para biriktiremeyecektik, biliyorsun.

SİBEL: Biliyorum.

(SESSİZLİK)

SİBEL: Araziye bu kadar sık gitmek zorunda olmasaydın...

NACİ: Ne yapayım, barajlar şehrin göbeğinde olmuyor pek.

SİBEL: Kaç köy?

NACİ: Hmm?

SİBEL: Kaç köy kalacak su altında?

NACİ: Kırk yedi.

SİBEL: Kırk yedi...

NACİ: Biliyorsun, en aza indirmeye çabaladım ta baştan beri. Hepsi de yeniden iskân edilecek.

SİBEL: Kırk yedi köy, herbirinin insanları, dostlukları, alışılmış şeyleri, anıları...

NACİ: Sefaleti, kenefleri, tezek kokusu, soğuğu, pisliği...

SİBEL: Değişen birşey olacak mı? Hiç birinin bir karış toprağı yok. Eski ağalar ertesi gün ziraatçı ya da sanayici oluvermeyecekler mi?

NACİ: Ülkeyi yöneten ben değilim Sibel, ben ancak bildiğimce becerebildiğimi yapabilirim. Yılların ihmali silip atmaya çalışıyoruz. Sellerden sonra kat kat tortu kalmış gibi buralarda. Kökten temizlik gerek.

SİBEL: Onlar da böyle görse konuyu...

NACİ: Değişikliğe karşı direnme bu. Buna bir de yüzyıllardır Devlete karşı birikmiş güvensizliği ekle...

SİBEL: Bugün halâ hayattalarsa, kültürleri halâ yaşıyorsa o güvensizlik sayesinde işte.

NACİ: Nasıl isterdim hepsini onlara anlatabilmeyi. Evet diyorlar, kafa sallıyorlar kibarca, sen daha iyi bilirsin bey diyorlar, ama görüyorsun dediklerin bir iz bile bırakmıyor kafalarında. Uzay adamı olsam bu kadar olur.

SİBEL: İnanıklarımızı başkalarına empoze etmeye hakkımız var mı?

NACİ: Başka hiç bir alternatif görmemişse hayatında nasıl seçim yapabilir kimse?

SİBEL: Alternatifi pek alâ görüyorlar, merak etme. Köylerini yerle bir ediyoruz, köylüleri öldürüyoruz. Gördükleri alternatif bu.

NACİ: Nasıl isterdim, bir başka yolu olsun. yarın öbür gün Tekselviyi yıkıyorlar. Ölenler olacak. Nefret bir durum. Ben ki karıncayı ezmekten korkan... Bazıları, biliyorsun, üniforma gözlerini kamaştırır, geçit törenleri, şan, şaşaa. Sonra birden... Hasan öyle değildi hiç. Liseyi bitirmemiştik bile daha, subay olacağım diye koymuştu kafasına. Kaç kez söyledim, geçitler, cilalı çizmeler değil bu iş diye, öldürmeyi öğreneceksin dedim hep. Gözü kapalı girmede Harbökuluna. Bir insan nasıl olur da...

SİBEL: Eskisi gibi olabilseydik yine.

NACİ: İçmiyorum artık.

SİBEL: Onu demedim. Birlikte. Kendimizi birlikte hissedebilmek yine. Burada eklenti gibi hissediyorum kendimi. Mühendis beyin karısı.

NACİ: Öyle değil miyiz?

(SİBEL NACİ'YE BAKAR. NACİ SİBEL'E SARILIR. SİBEL SOĞUK DEĞİLSE DE GÖREV YAPARCASINA KARŞILIK VERİR.)

ELVAN: (GİRER) Hasan Amca bu akşam gelecek mi anne?

SİBEL: Yok, yavrum, sen sekizde yatağa.

ELVAN: Biraz daha.

SİBEL: I-ih.

ELVAN: Neden?

SİBEL: Çünkü uyku gerekli sana.

ELVAN: Neden?

SİBEL: Çünkü daha altı yaşındasın. Büyümek için de uyuman gerek.

ELVAN: Neden?

NACİ: Mehmet'e söyledim Zeyno'yu göndersin diye.

ELVAN: Zeyno geliyor mu? Yaşasın!

NACİ: Ne zaman gelecek, bilmiyorum tatlım. Ama gelecek. Sen onu ne kadar seviyorsun, biliyor.

ELVAN: Zeyno çok iyi. Bana hep masallar anlatıyor.

NACİ: Ne masalı?

ELVAN: Bir sürü. Kılıkamış'ı anlattı bana. Hem söz verdi Tufanı da anlatacak.

SİBEL: Sahi?

ELVAN: Tufanı da...

NACİ: Hadi artık, yatma zamanı.

ELVAN: Anne, n'olursun...

SİBEL: Yatağa.

ELVAN: Belki bu gece gelir Zeyno. Beklesem olmaz mı? N'olursun...

SİBEL: Bu saatte gelmez artık. Hadi artık, cici kız ol, doğru yatağa.

ELVAN: Sen beni sevmiyorsun.

SİBEL: Sevmez olur muyum hiç? Hadi yatağa.

ELVAN: İyi geceler. **(SİBEL'E SARILIR. SİBEL SOĞUK DEĞİLSE DE GÖREV YAPARCASINA KARŞILIK VERİR.)** İyi geceler Baba.

NACİ: İyi geceler tatlım. **(ELVAN'A SARILIR, ÖPER.)**

(ELVAN ÇIKAR. NACİ ÇALIŞMA MASASINA GİDER, KAĞITLAR ÇIKARIR, MASAYA YAYMAYA BAŞLAR.)

ELVAN: **(YENİDEN GİRER)** Üstümü örtmeyecek misin Anne?

SİBEL: Tamam.

(SİBEL VE ELVAN ÇIKARLAR. NACİ ÇALIŞMAYA KOYULUR. TELEFON ÇALAR.)

NACİ: Alo. Hasan! Selâm. Bir şey mi oldu? **(DİNLER)** Tamam, Çarşambaya demiştin zaten. Ben de düşünüyordum ki... **(DİNLER)** Öyle de kendim de göreyim demiştim... **(DİNLER)** Yok, silâhım yok. Ne yapacağım silâhı? İstemem, biliyorsun silâhı görmeye bile... **(DİNLER)** Nasıl? Biliyorum tehlikeli olabileceğini. **(DİNLER)** Ha? Tutuklatır mısın beni? **(DİNLER)** Tamam, tamam, senin dediğin olsun. Ben de ofiste kalır, çalışırım. **(DİNLER VE GÜLER)** Balık kucağıma atlasa yakalayamam, beni bilirsin. Yok, sağol. Alabalık nefisti ama. Sibel bademli sos ta yapmıştı. Neyse birşey tutarsan getir, birlikte yiyelim. **(DİNLER)** Ha, Hasan... Teşekkürler. **(TELEFONU KAPATIR, ÇALIŞMAYA BAŞLAR.)**

SİBEL: (ÜSTÜNDE OLDUKÇA AÇIK BİR GECELİKLE GİRER.) Yatmıyor musun?

NACİ: (KAFASINI KALDIRMADAN) Daha erken Sibel, bir sürü de iş var yapmam gereken...
(SESSİZLİK)

SİBEL: (BATICI) İçki istiyor musun?

(SORU NACİ'Yİ ŞAŞIRTMIŞTIR. KAFASINI KALDIRIR, SİBEL'İ GÖRÜR. BİR AN ÖYLECE KALIRLAR, SONRA SİBEL ÖFKEYLE ÇIKAR.)

BEŞİNCİ SAHNE

(PAZARTESİ GECESİ. BİR MAĞARANIN ÖNÜ.)

HAMO: Tekselvi'yi kurtarmanın mümkünü yoktur artık. Gitti gider. Bundan sonraki savunma hattımız Aksakmaral'dır.

SÜLO: Köydekiler ne olacak Hamo? Bize güvenmişlerdir.

HAMO: Kendileri öğrensiner artık ayakta durmayı. Her yere yetişemeyiz lo. Hem de Tekselvi köyünden destek görmemişizdir pek. Bilirsin.

SÜLO: Asker burnunun dibindedir Tekselvinin. Korkmaktadırlar.

HAMO: Ne vermişlerdir bize son kezinde, bilir misin? Bir çuval bulgur. Bir çuval kurtlu bulgur. Bu köylü satılmıştır.

SÜLO: Fukaradır.

HAMO: Kesin karar budur. Karşı koymak isterlerse, bizden medet ummasınlar. Aklımızı kullanmalıyız. Kaybedilecek savaşa girilmez.

SÜLO: Bırak gideyim, uyarayım Tekselvi'yi, uyarayım ki bizden medet umup dövüşmesinler.

HAMO: Tekselvi'ye girmen ölümdür lo. Köyde asker kaynamaktadır.

SÜLO: Girer çıkarım, yakalanmam.

HAMO: Tehlikesi fazladır.

SÜLO: Ama köylü sanacak ki..

HAMO: Kollektif karar budur Sülo. Kollektif disipline karşı gelmek sana yakışmaz. Zaman olur hepimizin aklımız yatmadan yaptıkları olur.

SÜLO: Hamo...

HAMO: Bizim gözümüz uzağı seçmez. Yerdeki kurt gibiyiz biz Sülo. Karargâh şahin gibidir, yukardan bakar, görür her birşeyi. Karar karardır. Öğrenmen gerekecek güvenmeyi.

(SÜLO'NUN SESİ ÇIKMAZ.)

HAMO: Öğreneceksin.

SÜLO: Tekselvi köylüleri bize güvenmektedir.

HAMO: Zamanı gelince onlara anlatılacaktır. **(DURUR)** Zeyno bacıyla nasıldır aranız?

SÜLO: İyidir.

HAMO: Binbaşıyla, Binbaşının ailesiyle dostluğu iyidir. Zamanı gelir işe yarar.

SÜLO: Zeyno'yu severler, güvenirler.

HAMO: Daha iyi ya, lo. Halâ Enstitüye gideceğim der mi seninki?

SÜLO: Yok. Pek demez.

HAMO: Bilirim, bazı kafan kurcalanır, acaba dersin. Herkeste olur bu. İlk dağa çıktığımda macera gibi geldi baştan. Munzur'un kıyısına çökerdim bazan, derdim ki ne işim var benim dağın başında, köyümden uzakta...

SÜLO: Kolay olmamıştır herhal.

HAMO: Ama sonra, oğlum Hamo demişimdir, çocuğun senin gibi mi yaşasın? Halkın sürü gibi güdülsün mü daha? Ben üstüme düşeni yapmazsam eger, herkes üstüne düşeni...

SÜLO: Sen bir kahramansın Hamo.

HAMO: Derdim o degildir, lo. Yirmibeşime girmişim. Bu güne talihim yâver gitmiştir. Ama gün gelir, talihin soluğu tükeniverir. Otuzuma varır mıyım bilmem. Ama Binbaşının yerinde olmak ta istemem. Beslen, okullara git, sonra gel kendi halkını öldür.

SÜLO: Ne kadar daha?

HAMO: Ne?

SÜLO: Sen bilirsin, ne kadar daha sürecektir bu çatışma?

HAMO: Çatışma hiç bitmez Sülo. Mücadeleden vaz geçersen, kabire gir iyidir.

SÜLO: Almanya'dan para gelecek diyordun...

HAMO: Herhal gelmemiştir daha.

SÜLO: Konserve et yok yâni daha.

(HAMO GÜLER.)

SÜLO: Babamız da konserve et yerd.

HAMO: Hükümet ne yapmaya çalışmaktadır bilir misin?

(SÜLO SORGULAYARAK HAMO'YA BAKAR.)

HAMO: Faşistleri örgütlemektedir, ticareti tüm onlar ele geçirsin diye.

SÜLO: Almanya'da?

HAMO: Bütün Avrupa'da.

SÜLO: Almanya'dan zarar gelmez demiştin.

HAMO: Öyledir. Alman hükümeti için ha biz ha onlar farketmemektedir.

SÜLO: Yapabilirler mi dersin? Yâni Hükümet, faşistlerle birlik...

HAMO: Hepsi aynı bokun soyu değil midir?

SÜLO: Ne yaparız o zaman?

HAMO: O zaman hepten boku yemişizdir, lo. Para yoktur, silâh, cephane yoktur, işimiz bitmiştir. Sen o zaman istediğin kadar oku, başka ne edersin?

SÜLO: Hep öğretmen olmak istemişimdir.

HAMO: Ol, ol da Kürt bebelere siz yoksunuz diye öğret.

SÜLO: Yok...

HAMO: Bir yolunu buluruz, eminim. Senin gibi gençler her gün bize katılmaktadır. Biz bundan yenik çıkmayız.

SÜLO: Yenik çıkmayız.

HAMO: Sen senin Zeyno'nun ağzını ara bir. Sana güvenir Zeyno, he mi?

SÜLO: Güvenir.

HAMO: Kadın erkeğine güvenmelidir.

SÜLO: Güvenir.

(SESSİZLİK)

HAMO: Karnın aç mıdır?

SÜLO: Açtır.

HAMO: Benim de açtır.

(SÜLO BOYNUNU BÜKER.)

HAMO: Gel hadi, küçük bir sazan yakalamıştım. Çalı çırpı topla da bir ateş yak.

SÜLO: Yakayım.

HAMO: Mağaranın içinde.

SÜLO: İçinde.

HAMO: Somurtuk olma, Sülo, yaptığımız şerefli bir iştir. Gülenin yanına ölüm yaklaşmaz.

SÜLO: Ben gidip ateşi yakayım. **(ÇIKAR.)**

(HAMO BİR SÜRE SÜLO'NUN ARDINDAN BAKAR, SONRA BİR ÇIKINA SARILI BİR KONSERVE KUTUSU BULUR, İÇİNDEN BİRŞEY ÇIKARIR, ACELE ACELE ATIŞTIRIR.)

ALTINCI SAHNE

DERVİŞ: Herkeş hayranmış.

ZEYNO: Gılgamış'a?

DERVİŞ: He.

ZEYNO: Bu yöredenmiymiş Gılgamış?

DERVİŞ: He, he.

ZEYNO: Taşlıdere'den belki?

DERVİŞ: Taşlı değildi o zamanlar, çağıl çağıldı, yemyeşil.

ZEYNO: Cennet Bahçesi?

DERVİŞ: He.

ZEYNO: İştah'la olanları anlat, hadi.

DERVİŞ: Gılgamış'a evindar olmuş.

ZEYNO: Çok mu güzelmiş İştar?

DERVİŞ: Güzelin ilâhı imiŐ hem de, kurban.

ZEYNO: Çok güzelmiş.

DERVİŞ: Senin gibi.

ZEYNO: Benimle alay ediyorsun.

DERVİŞ: Senin yüreğın daha güzel.

ZEYNO: Ama Gılgamış istemezmiş İştar'ı.

DERVİŞ:Çünkü Gılgamış önce kutsal Sedir ormanına gidip ağaçları kesmek istemiş.

ZEYNO: Zalim kıral En-Me-Kar gibi aynen?

DERVİŞ: Yo, o millet ağaçlardan kendilerine ev yapsın diye kesmek istemiş.

ZEYNO: Çünkü En-Me-Kar milletin evlerini yakmıştı.

DERVİŞ: He.

ZEYNO: Gılgamış iyi yürekliymiş.

DERVİŞ: Sedir ağaçlarını kesmek ister imiŐ.

ZEYNO: Millet kendilerine ev yapsın diye.

DERVİŞ: Millet öldükten sonra kendisini hatırlayası diye.

ZEYNO: Aynı En-Me-Kar.

DERVİŞ: Yarı tanrıymış sadece, kurban.

ZEYNO: İştar niye yardım etmemiŐ, o kadar seviyormuŐ madem?

DERVİŞ: Sedir ağaçları tanrılarınmıŐ çünkü, İştar da onlardan biriyymiŐ.

ZEYNO: Gılgamış'ı seviyormuŐtu hani?.

DERVİŞ: Gılgamış'ı istiyormuŐ.

ZEYNO: EvindarmıŐtı hani?.

DERVİŞ: Her istediğini vermeye söz vermiş Gılgamış'a.

ZEYNO: Sedir ağaçlarını da?

DERVİŞ: Sedir ağaçlarını değil. Onlar tanrılarınmıŐ.

ZEYNO: İştar da onlardan biriyymiŐ ne olsa.

DERVİŞ: Gılgamış demiş ki ona, savul yolumdan rezil karı, ben gitmek, sedir ağaçlarını kesmek isterim ki millet kendilerine ev yapsın, ocak kursun.

ZEYNO: İştar çok kızmıştır.

DERVİŞ: He.

ZEYNO: Evindarmış çünkü.

DERVİŞ: Gılgamış'a isteğı varmış.

ZEYNO: Durdurmamış mı?

DERVİŞ: Durdurmamış. İstemiş ki Gılgamış istediğini elde etsin.

ZEYNO: Evindarmış çünkü.

DERVİŞ: İstedığının bedeli nedir, görsün istemiş.

ZEYNO: Bedeli mi?

DERVİŞ: Ağaçları kesmiş ama bir de görmüş ki, bu yetmemiş ona.

ZEYNO: Bedeli?

DERVİŞ: Bedeli buymuş işte.

ZEYNO: Engidu?

DERVİŞ: Birliktelermiş.

ZEYNO: Engidu da güçlü müymüş?

DERVİŞ: Aynı Gılgamış gibi.

ZEYNO: Tanrı degilmiş ama.

DERVİŞ: Gılgamış yarı tanrıymış, Engidu değilmiş.

ZEYNO: İhtar Engidu'yu niye öldürmüş peki?

DERVİŞ: Gılgamış'ın arkadaşıymış ya, kurban. Sedir ağaçlarını ikisi birlik kesmişlermiş.

ZEYNO: İhtar engel olabilemez miymiş?

DERVİŞ: Olmamış. İkisi birlikte dövüşmüşler, ağaçların bekçisi Humbaba'yı, göklerin boğasını birlikte öldürmüşler, can yoldaşı olmuşlar.

ZEYNO: İhtar engel olmamış?

DERVİŞ: Olmamış.

ZEYNO: Evindarmış çünkü Gılgamış'a.

DERVİŞ: İstermiş Gılgamış'ı.

ZEYNO: Kalkmış Engidu'yu öldürmüş.

DERVİŞ: He.

ZEYNO: Gılgamış Engidu'yu seviyor diye öldürmüş Engidu'yu.

DERVİŞ: Gılgamış ne kadar güçlü olduğunu görsün istemiş.

ZEYNO: Engidu'nun hiç suçu yokmuş oysa.

DERVİŞ: Gılgamış'a yardım etmişmiş.

ZEYNO: Nasıl öldürmüş Engidu'yu, onu anlat.

DERVİŞ: Aklını çelmiş, gönlüne girmiş. Engidu koşmuş, İhtar'ı kucaklamış, yanmış, kül olmuş.

ZEYNO: Gılgamış çok kızmıştır İhtar'a.

DERVİŞ: Engidu'nun ölebileceğine kızmış daha çok. Bir gün gelip ben de öleceğim demiş, düşünmüş.

ZEYNO: Sonra ölmemenin bir yolunu bulmaya koyulmuş.

DERVİŞ: Aptalmış.

ZEYNO: Güçlüymüş.

DERVİŞ: Çok aptalmış hem de.

ZEYNO: Ab-ı hayatı aramaya koyulmuş sonra.

DERVİŞ: He.

ZEYNO: Var mı ölümsüzlük suyu, var mı böyle birşey?

DERVİŞ: İstedığımız herşey ne kadar varsa, kurban. Bazıları der ki hattâ, o su Munzur suyuymuş.

ZEYNO: (İNANAMAZ, ÇOCUK GİBİ) Munzur mu?.

DERVİŞ: Belki ondan bu kadar çok yaşamışımır ben. Hep Munzur'dan içerim suyum.

ZEYNO: Gerçek mi?

DERVİŞ: Değil elbet. Bilsen öyle oldugunu, içmezdim bir daha.

ZEYNO: Ab-ı hayatı aramaya koyulmuş. Sonra?

DERVİŞ: Bazıları der ki Engidu ölmemiş, ama Gılgamış görmüş ki ölebilir.

ZEYNO: Sanki bilmiyormuş.

DERVİŞ: Yüreğinde değil. Bir şey yürekten bilinir anca, kurban. Kafa öğrenir ama bilen yürektir.

ZEYNO: Engidu ölmemişse ne olmuş peki?

DERVİŞ: Bilmemekteyiz. Belki ölmüştür, belki ölmemiştir. Zeyno, ne zaman bir hikâye anlatılsa kurban, her seferinde değişir hikâye. Ben her anlattığımda sana, yeniden uydururum herşeyi.

ZEYNO: Onun için doyamıyorum ya.

DERVİŞ: Sen de yaşadıkça kendi hikâyeni yazarsın.

ZEYNO: Ama değişmeyenler de var. Yok mu?

DERVİŞ: Hepimiz ölürüz, bir tek o. Ondan başka herşey bizim uydurmamızdır. Hikâyeler hep değişir.

ZEYNO: Nuh'u anlat bana.

DERVİŞ: Utnaşıttım derlerdi o zamanlar bana.

ZEYNO: Utnaşıttım'i anlat o zaman.

DERVİŞ: Bir başka akşam, kurban. Yorulmuşum.

YEDİNCİ SAHNE

(SALI AKŞAMI. ZEYNO ELVAN'LA BİRLİKTE, SİBEL, ELİNDE BİR İÇKİ BARDAĞI, KİTAP OKUYOR, ARADA BİR SAATE BAKIYOR.)

ELVAN: Anlat, anlat.

ZEYNO: Seni bir gün götüreyim oraya. Annene soralım, izin verirse...

ELVAN: Anne!

SİBEL: Ne var?

ELVAN: Zeyno beni irmağa götürecek. Gidebilir miyim Anne? Anne, n'olursun Anne!

ZEYNO: Baban ne dedi, biliyorsun. Çok tehlikeli oralar.

ELVAN: Zeyno'yla gideceğim.

SİBEL: (ZEYNO'YA) Zeyno, sen de biliyorsun ne kadar tehlikeli olduğunu.

ZEYNO: Kimse bize ilişmez.

SİBEL: Olsun. **(ELVAN'A)** Yok, gidemezsin. Şimdi bırak ta kitabımı okuyayayım.

ELVAN: Niye tehlikeli?

ZEYNO: Çatışmalar var oralarda.

ELVAN: Niye?

ZEYNO: Anlaşamıyorlar birbirleriyle, dövüşüyorlar. Surat etme, hadi. Ben sana anlatırım.

ELVAN: Ama görmek istiyorum oraları. Munzur'u görmek istiyorum.

ZEYNO: Annen olmaz dedi.

ELVAN: Anne!

SİBEL: Olmaz dedim.

ELVAN: Zeyno gidiyor oralara. Ben niye gidemem?

SİBEL: Tamam, yeter bu kadar. Kitap okuyorum, görmüyor musun?

ELVAN: Anne, n'olur.

SİBEL: Hadi git. Odanda Zeyno'yla oynayın. Baban geldiği zaman bir kez daha sorarız istersen.

ELVAN: Yaşasın.

(ELVAN VE ZEYNO İÇERİ GİRERLERKEN)

SİBEL: Ha, Zeyno, bu gece bizde kalıyor musun?

ZEYNO: Kalayım diyordum da...

SİBEL: Hiç sorun yok. Biliyorsun, istersen kalabilirsin.

ZEYNO: Tabii de babam pek iyi degildi, onun için...

SİBEL: Nesi var?

ZEYNO: Birşey degil. Nezle biraz. Gidip bir çorba yapayım dediydim.

ELVAN: N'olur Zeyno. Kal. Kal n'olur.

SİBEL: Elvan, ısrar yok, unutma. Zeyno'nun gidip babasına bakması gerekiyor.

ZEYNO: (ELVAN'A) Hadi, gel.

ELVAN: Peki. Nemrut'u anlatıyordun hani.

ZEYNO: Ha, bir kıralmış Nemrut...

SİBEL: (ZEYNO'YA) Hasan'a söyleyeyim istersen, babana bir kaç gün izin versin.

ZEYNO: Sağol Sibel abla, babam istemez öyle şeyler.

ELVAN: Munzur'u anlat, Zeyno, su neden öfkelenirmiş öyle...

SİBEL: Sorun değil.

ZEYNO: Babamı bilirsin, Nuh dedi mi...

ELVAN: Hadi Zeyno...

ZEYNO: Neyse, sağol düşündüğün için.

(ELVAN ZEYNO'YU ODADAN ÇEKE ÇEKE ÇIKARIR. SİBEL ÖNCE BİR SÜRE DOLANIR, MÜZİK KOYAR. OTURUP OKUMAYA ÇALIŞIR, SAATE BAKAR, İÇKİSİNİ TAZELER. TEKRAR OTURUR. KALKAR, MÜZİĞİ DEĞİŞTİRİR. KAPI ÇALINIR. KAPIYA GİDER, AÇAR, ELİNDE BÜYÜK BİR PLASTİK TORBAYLA HASAN GELMİŞTİR.)

SİBEL: Bu ne sürpriz!

HASAN: Naci gelmedi mi daha?

SİBEL: Yok. Arazide yine.

HASAN: Ben oturmuyayım. Naci'ye söz vermiştim de.

SİBEL: Girsene. Yağmur da var. Üşüteceksin. **(PLASTİK TORBAYI HASANDAN ALIR, HASAN'A BİR VİSKİ KOYAR.)**

HASAN: Gerçekten. Kalmayayım. Naci evde olur tahmin etmiştim. **(TORBAYI İŞARETLE)** Alabalık. Şansım varmış bugün.

SİBEL: Benim de. **(BARDAĞINI KALDIRIR.)** Sağlığımıza!

HASAN: **(İSTEKSİZCE)** Şerefe! Elvan nerde?

SİBEL: İçerde. Zeyno'yla.

HASAN: **(OLDUKÇA RAHATSIZDIR. TORBAYI SİBEL'E VERİR.)** Büyük bu sefer hem de.

SİBEL: Neyin var Hasan? Arkadaşının karısı diye mi görüyorsun beni sade? Bizim de bir arkadaşlığımız yok mu yâni?

HASAN: Tabii, tabii de biliyorsun buraları. Herkes dedikodu edecek şey arıyor. Olur olmaz...

SİBEL: Herkes? **(HASAN'IN PALTOSUNU ÇIKARIR.)** İslanmışsın.

HASAN: Naci bu saatte silâhsız dolaşmasa iyi olur.

SİBEL: Havlu getireyim. **(ÇIKAR.)**

HASAN: **(ARKASINDAN)** Kaç kez söyledim silâh vereyim diye, ama dinlediği yok ki. Hafta sonunda operasyon var yine, müthiş gizli tabii. Kızılkaya köyünde saklanıyormuş hepsi, yeni istihbarat... Oraya baskın. Naci tutturdu ben de geleceğim diye. Olmaz dedim. ben dinletemiyorum, bir de sen söyleyen...

SİBEL: **(İÇERDEN)** Bir dakika, geliyorum.

HASAN: Sen bir konuşsan Naci'yle. Hattâ daha iyisi...

(CEBİNDEN BİR TABANCA ÇIKARIR. TAM O SIRA SİBEL İÇERİ GİRMİŞTİR. SİBEL SAÇLARINI ÇÖZMÜŞ, KENDİNE ÇEKİDÜZEN

VERMİŞTİR. ÜZERİNDE VÜCUDUNUN GÜZELLİĞİNİ MEYDANA ÇIKARAN ZEVKLİ BİR ELBİSE VARDIR.)

SİBEL: (TABANCAYI GÖRÜR) O ne o, savunma için mi?

HASAN: Ne olur ne olmaz. Burda bırakayım. Belki sen ikna edebilirsin Naci'yi...

SİBEL: Bırak istemiyorsa...

HASAN: Kendimi savunmak için bile ben silâh kullanmam diyip duruyor.

SİBEL: Can onun.

HASAN: Neyse, burda bırakıyorum. **(SİBEL'DEKİ DEĞİŞİKLİĞİN AYRIMINA VARMIŞTIR VE GÖZLERİNİ KAÇIRMAYA ÇALIŞIR. İÇKİSİNİ ALELACELE BİTİRİR.)** Ben gitsem artık. Sağolasın. **(DURUR)** İçki için.

SİBEL: Eve mi gidiyorsun, buz gibi yatağma?

HASAN: Belki Orduevine bir uğrarım demiştim, bir iki içki atarım.

SİBEL: Bol viskim var.

HASAN: Naci evde olmalı diye düşünmüştüm.

SİBEL: Ben de. Garip değil mi? Hep böyle düşünüyorum ben de.

HASAN: (PALTOSUNU ALMAYA DAVRANIR.) Silâhı vermeye çalış Naci'ye.

(SİBEL PALTOYU HASAN'IN ELİNDEN ALIR VE ELİNDEKİ HAVLUYLA HASAN'I KURULAMAYA BAŞLAR.)

HASAN: Ne olur ne olmaz dersin...

SİBEL: (HASAN'I HAVLUYLA KURULAMAYA DEVAM EDER.) Hiç düşündün mü bir alkolikle yaşamak nasıl olur acaba diye?

HASAN: Bıraktı sanıyordum.

SİBEL: İçkiyi... İçkiyi bıraktı. Şimdi de çalışmaya dadandı. Biri olmazsa öteki.

HASAN: İş kolay değil. Onca sorumluluk. Bütün o strese rağmen halâ içmiyorsa...

SİBEL: (KURULAMA BİRAZ DA OKŞAMAYA DÖNÜŞMEYE BAŞLAR.) Stres seni pek etkilemiyor oysa.

HASAN: Sibel, lütfen, gerçekten gitmem gerek.

SİBEL: Gömleğini çıkartsana. Sırılsıklam olmuşsun.

HASAN: Sibel, lütfen!

SİBEL: (YARIM ADIM GERİLER.) Beni çekici bulmuyor musun yoksa?

HASAN: (SİBEL'İ KENDİSİNDEN UZAK TUTMAYA ÇALIŞARAK) Seni nasıl bulduğumu...

SİBEL: Nasıl?

HASAN: Arkadaşımın karısısın Sibel, Allahaşkına! Lütfen!

SİBEL: Ooo, halâ törelerine bağlı demek Binbaşımız. Onca uğraştık, emek verdik hanzonun beynini yıkamaya, yine de...

HASAN: İçkiyi biraz fazla kaçırmışsın sen her halde.

SİBEL: Hadi canım Hasan, içki miçki diyip kıvırtma. Yüzüme söyle, açık açık. Söyle, senden geçmiş artık de. Bunalım geçiren dağıtık bir ev kadımsın de. Cinsellikten yoksun.

HASAN: Yok...

SİBEL: Onbeşinde bir delikanlıya bile etkin olmaz de, hadi.

HASAN: Yok...

SİBEL: Ne o zaman? Sevgili arkadaşın pek mi ipleri sanıyorsun?... **(HASAN DONAR.)**
Erkek değil misin sen be, Allahın cahil hanzosu, dağdan inme Kürt, erkek değil misin sen? Yoksa...

(HASAN SİBEL'İN SURATINA BİR TOKAT İNDİRİR, PALTOSUNU KAPAR VE ÇIKAR. SİBEL DİVANA YIĞILIR, HIÇKIRARAK ELBİSESİNİ PARÇALAMAYA BAŞLAR.)

SEKİZİNCİ SAHNE

(ÇARŞAMBA GECESİ. SÜLO VE ZEYNO YARI KARANLIKTA BİR DUVARIN ARKASINDA FISILTIYLA KONUŞUYORLAR.)

SÜLO: Tekselvi virandır. 6 ölü vardır.

ZEYNO: Biliyorum.

SÜLO: Sırada Aksakmaral vardır.

ZEYNO: Biliyorum.

SÜLO: Uyarmak istemiştim Tekselvi'dekileri Zeyno.

ZEYNO: Neden uyarmadın?

SÜLO: Her yere yetişemeyiz. Tekselvi'nin kurtulmasının mümkünü yoktu.

ZEYNO: Köylü öyle düşünmemiştir. Sonuna kadar çarpışmışlardır.

SÜLO: Umutsuz bir kavga vermişlerdir. Adamlarımızı ateşe atamayız bile bile. Bu stratejik bir geri çekilmedir.

ZEYNO: Git te köylülere anlat bunu.

SÜLO: İkmal beklemekteyizdir, bugün yarın.

ZEYNO: Nerden gelmektedir bütün bunlar Sülo, nasıl alırsınız bu silâhları, cephaneyi, erzağı, neyle alırsınız?

SÜLO: Bütün dünyadan.

ZEYNO: Bütün dünya silâh mı gönderir?

SÜLO: Para. Paran oldu mu, alamayacağın şey yoktur.

ZEYNO: Nerden gelir bu para?

SÜLO: **(KAÇAMAK)** Anlatmıştım sana.

ZEYNO: Uyuşturucu?

SÜLO: Kim demektedir sana bunları?

ZEYNO: Duyarım işte.

SÜLO: Propagandadır hepsi. Bizi uyuşturucu kaçakçısı göstermek isterler.

ZEYNO: Doğru mudur?

SÜLO: Doğru olabilemez.

ZEYNO: Almanya'dan gelen o paralar?

SÜLO: Hükümetin propagandası.

ZEYNO: Hiç sormaz mısın?

SÜLO: Davamıza inanmıyor musun sen?

ZEYNO: Gidelim, Sülo, bu iş pistir.

SÜLO: Onlar kallesçe dövüşmektedir. Biz değil. Hak bizden yanadır.

ZEYNO: Gidelim. Sen burs alırsın. Ben çalışırım. İdare ederiz.

SÜLO: Kaçak değilim ben.

ZEYNO: Ben?

SÜLO: Seni sevmişim Zeyno.

DOKUZUNCU SAHNE

(PERŞEMBE SABAHİ. HASAN'IN OFİSİ. KAPIDA MEHMET)

HASAN: (TELSİZDE) Evet, teğmen. (DİNLER) Fazla da bir direniş görmedin zaten. (DİNLER) Bir şehit bile fazla, teğmen. O garip askerin anasını babasını düşün. (DİNLER) Buldozerler geldi mi? İyi. Naci bey? (DİNLER) Tabii. Her neyse, görevini yerine getirdin teğmen. Bundan sonraki... (MEHMET'E DIŞARI ÇIKMASI İÇİN İŞARET EDER. MEHMET SELÂM VERİR, ÇIKAR.) Evet, Aksakmaral için hazırlıklara başlayabilirsiniz. Ben de burda ev ev arama yaptırıyorum. Bazılarının burda, şehirde gizlendikleri yolunda haberler aldım. Senin yapacağın birşey yok. Sen görevini yap, yeter... (TAM KAPATACAKKEN) Ha, Naci Bey'e de göz kulak ol, tamam mı? Silâhı bile yoktur belki. Ha? tamam, tamam, ver. (DİNLER) Naci? Evet. Tabanca bırakmıştım sana, yanına aldın inşallah. (DİNLER) Bu gece mi? (DİNLER) Ne büyüktü ama, değil mi? (DİNLER) Çok zahmet olacak. (DİNLER) Biliyorum. Bademli sosla nefis oluyor, ama yengeye de çok zahmet oluyor. Sen de yorgun olacaksın... (DİNLER) Tamam, tamam, peki, ben de bir şarap getiririm. Hay Allah, kusura bakma, alışkanlık. Akşama görüşüyoruz. Dikkat et kendine.

ONUNCU SAHNE

(MEHMET VE ZEYNO'NUN EVİ. YOKSUL AMA TEMİZ.)

MEHMET: Senin oğlana söyle, dikkat etsin artık.

ZEYNO: Benim oğlan mı?

MEHMET: Başına birşey gelsin istemezsin, bilirim.

ZEYNO: Baba...

MEHMET: Tekselvi’de olanları bilirsin..

ZEYNO: Bilirim baba.

MEHMET: Bu savaştır, Zeyno. Kim ölür savaşlarda, onu da bilir misin? Bizim gibileri. Yoksullar ölür.

ZEYNO: Bizim de hakkımız vardır ama...

MEHMET: Büyüdüğünü görmüşüm, Allaha şükür, bir de eversem seni, yuvanı, çocuklarını görsem.

ZEYNO: Daha evlenmeyi düşünmemekteyiz, baba.

MEHMET: İyi. İki ayım kalmıştır tezkereye. Ankara’ya gideyim dersen, beni de istersen yanında, de, gideriz. Hatırlar mısın, altı yaşında bebeciktin köyden çıktığımızda. Belim kavi daha, elim kolum tutar, yine çalışırım. Enstitüye gitmek istersen, de, çalışırım, bakarım sana yine.

(ZEYNO MEHMET’E SEVGİYLE SARILIR.)

MEHMET: Dikkat etmelisindir. Senin oğlanın onlarla birlik olduğunu bilmektedirler.

ZEYNO: Çok dikkatlidir.

MEHMET: Bu senin hayatındır Zeyno. Kaç bebem ölmüştür. Benim için başka hiçbir şey yoktur bu dünyada.

ZEYNO: Bilirim, baba.

MEHMET: Hani çorba yapacaktın, gâvurun dölü?

ONBİRİNCİ SAHNE

(PERŞEMBE GECESİ. DIŞARDAN ARA SIRA SİLÂH SESLERİ DUYULMAKTADIR. SİBEL, HASAN VE NACİ YEMEKLERİNİ BİTİRMEK ÜZEREDİRLER. ELVAN’IN ODASINDA ZEYNO ELVAN’LA OYNUYOR.)

NACİ:...gecikmesiz gidiyoruz, neyse...

HASAN: Kritik ...

NACİ: Kritik aşama.

HASAN: Her neyse.

SİBEL: Kahve?

HASAN: Zahmet olacak. **(SİBEL ÇIKAR.)** Yemek nefisti, sağolun.

NACİ: Sibel’in özel reçetesi.

HASAN: Bazan arıyorum, biliyor musun?

NACİ: Neyi?

HASAN: Ev, aile yaşamı...

NACİ: Tabancayı ne zaman getirdin?

HASAN: Alabalığı bırakmak için uğramıştım, o zaman. Sen arazideymişsin daha.

NACİ: Salı akşamı.

HASAN: Her halde.

NACİ: Elvan niye uğramadın diye soruyordu da.

HASAN: Elvan görmedi beni. İçerde Zeyno'yla oynuyordu.

NACİ: Anlıyorum.

HASAN: Naci, bir şey mi var?

NACİ: Sana telefon ettim. Saat dokuz falandı. Evde yoktun.

HASAN: Ordu Evine uğradım. Naci, ne diyorsun sen?

NACİ: Eve araziden geç döneceğimi biliyordun.

HASAN: Naci!

(SİBEL KAHVELERLE GELİR. RAHATSIZ EDİCİ BİR SESSİZLİK.)

SİBEL: Kritik aşamamızda gecikme olmadı demek?

HASAN: (HAVAYI DÜZELTMEYE ÇALIŞIR.) Öyle görünüyor.

NACİ: Siz dalganızı geçin. Herşeyin plânlandığı gibi yürümesini sağlamak ta bana düşüyor. Herşeyin plânlandığı gibi yürümesini sağlamak için birilerine güvenebilmek gerekiyor. Bu günlerde güvenilir insan bulmak güç.

SİBEL: Kahve iyi olmuş mu?

HASAN: İyi, sağol.

NACİ: Şekersiz içer, biliyorsun.

(SESSİZLİK)

SİBEL: Demek böyle...

(ELVAN'IN ODASI. ELVAN VE ZEYNO'NUN BOŞ, KİRLİ YEMEK TABAKLARI BİR SEHPANIN ÜZERİNDE DURUYOR. ELVAN ZEYNO'NUN SIRTINDA. İKİSİ DE ZEVLKLE KİKİRDİYORLAR.)

ZEYNO: Sus! Annen duyacak.

ELVAN: Bana ne?

ZEYNO: Uyku zamanın geçmiştir.

ELVAN: Zeyno, n'olur.

ZEYNO: Tamam, tamam, ama bu son.

ELVAN: Bu sefer deve ol, tamam mı?

(ZEYNO DEVE OLUR, ELVAN SIRTINA BİNER. İKİSİ DE İYİ EĞLENMEKTEDİR.)

ELVAN: Hoppa, hoppa!

(YEMEK ODASI.)

SİBEL: Eee, nasıl oluyor altı masum insanı öldürmek?

NACİ: Sibel!

SİBEL: Canım, sırf merak ettiğim için soruyorum. Akademik olarak. Salt felsefi açıdan.

HASAN: Maalesef...

SİBEL: Yan etkiler, kasitli olmayan...

NACİ: Sibel!

HASAN: Tamam, Naci, zarar yok.

SİBEL: Zarar yok, Naci, candan arkadaşın katil ama hiç zararı yok. İlerleme adına her şey mübah.

NACİ: Sarhoşsun sen.

SİBEL: Belki sen de biraz sarhoş olsan da bazan, doğru dürüst konuşabilsek.

HASAN: Neyse, yarına işim çok.

SİBEL: Onaltı mı yarın, altmış altı mı? İşimiz çok.

NACİ: (SİBEL'E) Sen bir gidip Elvan'a baksan iyi olacak.

SİBEL: Başüstüne komutanım! **(NACİ'YE SELÂM VERİR.)** Pardon, pardon. Yanlış adama selâm veriyorum. Bunların hepsi de neden bu kadar benzer ki birbirine? Herhalde sarhoş oldum ben. Üniformayı bile görmüyorum artık. **(DÖNER, HASAN'A SELÂM VERİR. HASAN NASIL TEPKİ GÖSTERECEĞİNİ BİLEMEZ, GÜLÜMSER. SİBEL ÇIKAR.)**

(ELVAN'IN ODASI. ZEYNO ELVAN'A NİNNİ SÖYLÜYOR. ELVAN DALMIŞ. SİBEL GİRER)

ZEYNO: Şşş! Şimdi uyudu.

(ELVAN UYKUSUNDA SES ÇIKARARAK YATAĞINDA DÖNER.)

SİBEL: (PEK TE SARHOŞ GİBİ DAVRANMAZ.) Yatağımı hazırlayayım mı?

ZEYNO: Yok, zahmet etme, ben yaparım. Sağol. yemek için de eline sağlık. Çok güzel olmuş.

SİBEL: Afiyet olsun. Baban yalnız diye merak ediyorsan, Binbaşya söyleyeyim, arabasıyla bıraksın seni.

ZEYNO: Babam fena degildir.

SİBEL: İyi. Dışarıısı buz gibi zaten. **(GİDİP ELVAN'IN ÜSTÜNÜ ÖRTER.)**

(PENCERE DIŞARIDAN HAFİFÇE TIKLATILIR. İKİSİ DE İRKİLİR. SİBEL OTURDUĞU YATAKTAN BAŞINI KALDIRIP ZEYNO'YA BAKAR. ZEYNO OMUZ SİLKER. SİBEL ZEYNO'YA PENCEREYİ AÇMASI İÇİN İŞARET EDER. ZEYNO KORKUYLA ÖNCE PERDEYİ, SONRA DA PENCEREYİ AÇAR. GELEN SÜLO'DUR.)

SÜLO: Zeyno!

ZEYNO: Şşş!

SİBEL: Dert değil, Zeyno. **(PENCEREYE GİDER)** Sülo, gelsene içeri.

(YEMEK ODASI.)

NACİ: (DIŞARI SESLENİR) Sibel, Hasan kalkıyor! **(KALKAR.)** Ben bir gideyim, bakayım.

(TAM NACİ DIŞARI ÇIKACAKKEN SİBEL GİRER.)

SİBEL: Ooo, üniforma ufukta kaybolmaya başlamış.

NACİ: Elvan'ın keyfi yerinde?

SİBEL: Yerinde. Beylerin keyfi nasıl, yerinde mi? Her hangi bir şikâyetiniz var mı efendim?

HASAN: Sağol Sibel, bir sürü zahmete girmişsin.

SİBEL: Beylerin önemli konuşmalarını kesmedim inşallah. Ben gideyim, kadınların yanına, fasarya işlerle uğraşayım, ha?

HASAN: Ben artık...

SİBEL: ...kaçsam mı diyordunuz? Ordunun şerefli, maço bir subayı kaçır mı canım? Tehlikelere göğüs gerer, ölür de kaçmaz. Kaçır mı yoksa?

NACİ: Sibel!

SİBEL: Bana bakmayın siz. **(ÇIKAR.)**

(ELVAN'IN ODASI)

ZEYNO: Şehirde olduğunu bilmemişim.

SÜLO: Seni görmeye gelmişimdir.

ZEYNO: Arama...

SİBEL: (GİRER) Burada kalabilirsin, Sülo. Şehirde arama var, biliyorum.

SÜLO: Sade Zeyno'yla...

SİBEL: Dert değil, Sülo. Yalnız gün doğmadan git, oldu mu?

SÜLO: Sagolasın.

SİBEL: (YARAMAZCA) Çok fazla gürültü yapmayın yalnız. Elvan'ın uykusu ağırdır ama, ne olur ne olmaz...

ZEYNO: (UTANMIŞTIR) Sağol.

SİBEL: Genç sevgililere bu kadarcık...

(SİBEL ZEYNO'YA SARILIR, SONRA TAM ÇIKARAYAK)

SİBEL: Ha, Sülo, arkadaşlarına söyle Kızılkaya'da kalmasınlar artık. Baskın yapılacak.

(SÜLO AFALLAR. SİBEL ÇIKAR.)

(YEMEK ODASI. HASAN ÇIKMAK ÜZEREDİR.)

NACİ: Kişisel sorunların çok ötesinde bu, Hasan. İkimizin de verdiği bunca emekten sonra...

HASAN: Biliyorum. Ama senin de şunu bilmeni istiyorum ki...

NACİ: Farketmez.

SİBEL: (GİRER.) İyi geceler.

HASAN: İyi geceler. Tekrar teşekkürler.

SİBEL: Yakalayan sensin. Yem senin oltanda.

NACİ: Yapma sinek.

SİBEL: Her ne haltsa.

NACİ: Alabalık yapma sinekle avlanırmış.

SİBEL: Aaa, öyle mi? Nasıl sinekmiş bu?

HASAN: Araziye uymak gerek.

NACİ: Nasıl yâni?

SİBEL: Alabalığı kandırabilmek için tanıdığı, bildiği sineğe benzer olmalı yapma sinek oltanın ucundaki. Öyle değil mi Binbaşı?

HASAN: Öyle. Alabalık neyi görmeye alışmışsa çevresinde, ondan şaşmamak gerek.

SİBEL: Acımasız bir yabancı düşmanlığı.

HASAN: Oltadaki sineği gerçek sanmalı, alışık olduğu...

NACİ: Alabalık?

SİBEL: Bu balık başka balık.

İKİNCİ PERDE

ONİKİNCİ SAHNE

(**DERVİŞ VE ZEYNO, SIRTLARI BİR BAHÇE DUVARINA YASLANMIŞ, YERDE OTURUYORLAR. ARKADA ZEYNO’NUN EVİNİN KAPISI.**)

ZEYNO: Ne zamandı Tufan?

DERVİŞ: Evvel zaman içinde. Delikanlıydım ben o zamanlar.

ZEYNO: Nerdeydin Tufan olduğu zaman?

DERVİŞ: Bir cıgara içimi burdan.

ZEYNO: Ağrı dağından çok mu uzak?

DERVİŞ: Kırk gün rahmet yağmıştır. Sonra 150 gün su basmıştır her yanı. Sonra Ağrı dağının tepesine oturmuşuzdur. Büyük bir gacırtı olmuştur.

ZEYNO: Buralar?

DERVİŞ: Her bir yanı su basmıştır. Kırk gün rahmet yağmıştır.

ZEYNO: Sonra?

DERVİŞ: Sonra güvercinimi uçurmuşumdur, güvercinim geri gelmiştir. Bakmışımdır, ağzında zeytin yaprağı vardır.

ZEYNO: Herkes ölmüştür, bir tek sen...

DERVİŞ: Karım, oğullarım, oğullarımın karıları... Başka herkes ölmüştür rahmetten.

ZEYNO: Nenem, dedem, büyük dedem?

DERVİŞ: Yavrularım.

ZEYNO: Gılgamış niye gelmişti Utnapiştım'i görmeye?

DERVİŞ: Engidu öldükten sonra bana gelmiştir.

ZEYNO: Niye?

DERVİŞ: Körün biri ölümsüzdür bu demiş, ondan gelmiştir.

ZEYNO: Ölümsüz mü?

DERVİŞ: Gılgamış Engidu'nun öldüğünü görmüştür ya, demiştir, bir gün ben de öleceğim.

ZEYNO: Utnapiştım niye ölümsüz mü? Tanrı mıymış?

DERVİŞ: Tanrılar bana ceza vermiştir, kurban..

ZEYNO: Utnapiştım'i Tufandan kurtarmışlardır. Uyarmışlardır. Sevmeseler uyarmazlardılar.

DERVİŞ: Birisi herşeye yeni baştan başlasın istemişlerdir.

ZEYNO: Ama Utnapiştım'di seçtikleri.

DERVİŞ: Çocuklarımın öldüğünü görmüşümdür. Irmakların kurduğunu görmüşümdür, dağların unufak olduğunu görmüşümdür. Sonra karım ölmüştür, kocayıp çocuk doğuramaz olmuş, ölmüştür. Torunlarımın öldüğünü görmüşümdür.

ZEYNO: Utnapiştım kaderliymiş. Tanrılar onu seçmiş.

DERVİŞ: Ölümsüz müydüm. Sevdiğim herşeyin öldüğünü görmüşüm ben, sevdiğim herkesin öldüğünü görmüşüm.

ZEYNO: Sonunda, Gılgamış bulmuş Utnapiştım'i.

DERVİŞ: Çok yürekliymişti. Ateşten ırmağı geçmişti. Munzur ateşten bir ırmaktı o zamanlar. Kıp kızıldı, alev alev. Çok yorulmuştu Gılgamış, tam altı gün uyumuştur.

ZEYNO: Ölmek istemiyormuştu.

DERVİŞ: İnsandı o da.

ZEYNO: Yürekliymiş.

DERVİŞ: Ab-ı hayat diye birşey var sanırmış Gılgamış, kurban. Ben o sudan içerim, ondan ölmem sanırmış. Karım da ölmemişti o zaman daha.

ZEYNO: Yok muydu ab-ı hayat?

DERVİŞ: Bir çeşit su vardır oldum olası.

ZEYNO: Bir başka türlü...

DERVİŞ: Tufan olduğunda bir başka türlüydü.

ZEYNO: Utnapiştım'in içtiği su?

DERVİŞ: Bir ağaca hayat veren bir damla su, ab-ı hayattır, kurban.

ZEYNO: Ab-ı hayat?

DERVİŞ: Su vermiştim, içmişti. Ateşten ırmağı geçmişti ya, o su bir iyi geldi ona.

ZEYNO: Utnaşıttım niye yardım etmiştir Gılgamış'a?

DERVİŞ: Acımıştım, kurban. Garip ne isteğini bilmemekteydi.

ZEYNO: Ölümsüz olmak istememiş miydi?

DERVİŞ: Ölümsüzlüğün ne menem şey olduğunu bilmemekteydi.

ZEYNO: Ölmek istememekteydi.

DERVİŞ: Sevmiştim onu. Çok budalaydı, ama sevmiştim.

ZEYNO: Ölmek istememekteydi.

DERVİŞ: İnsandı garibim.

ZEYNO: Ölümsüzlük suyunu bulamamıştır yani sonunda.

DERVİŞ: Kör yalan söylemişti Gılgamış'a. Ölümsüzlük suyu diye birşey yoktu.

ZEYNO: O da öldü mü sonunda?

DERVİŞ: Çok sonra. Alçak gönüllüydü öldüğü devran.

ZEYNO: Biz hikâyesini anlatmaktayız. Demek ki ölmemiştir.

DERVİŞ: Ölmüştür. Haberi yoktur.

ZEYNO: Beni Ağrı dağına götüreceksin bir gün, he mi?

DERVİŞ: En görmek istemediğim yerdir oralar, kurban. Çok kötü anılarım vardır orada.

ZEYNO: Bir gün görmek isterim.

DERVİŞ: O da bir dağdır işte.

ZEYNO: Olsun, görmek isterim gene de.

DERVİŞ: Sen görünce bir başka olur dağ.

ZEYNO: Nasıl olur?

DERVİŞ: Sen bir başkasındır çünkü kurban. Cümle kızlarım gibi. Bir başka.

ONÜÇÜNCÜ SAHNE

(HASAN'IN OFİSİ. ARA SIRA DIŞARDAN SİLÂH SESLERİ DUYULUR.
HASAN VE NACİ)

NACİ: Bu daha listedeki ikinci köy, Hasan. Her köy bizi bu kadar uğraştıracaksa...

HASAN: Ne sandın ya, dostum, ne desinler bekliyordun, sağolun köylerimizi yıkıyormuşsunuz, sağolun, ne zaman boşaltalım istiyorsunuz, bunu mu bekliyordun?

NACİ: Değil de...

HASAN: Gözünü ilk kırpan kim olacak, iş gelip buna dayanıyor. Ödün vermeden sürdürmemiz gerek.

NACİ: İşler eskisi gibi değil artık Hasan, biliyorsun. Bugün ne yapsan ertesi gün tüm Avrupa televizyonlarında.

HASAN: Eee?

NACİ: Ben bir konuşsaydım.

HASAN: Sen düşmansın, anlamıyorsun her halde. Sen Ankara'dan evlerini yıkmaya gelen devletsin.

NACİ: Bir izah edebilsem...

(KAPI TIKLATILIR. MEHMET ELİNDE KAHVELERLE GİRER. HASAN VE NACİ BİRDEN KONUŞMAYI KESERLER.)

NACİ: Sağol Mehmet.

MEHMET: Sen de sağol, bey. **(HASAN'A)** Başka emrin var mıdır?

HASAN: Gidebilirsin.

(MEHMET SELÂM VERİR, ÇIKAR.)

HASAN: Bak, Naci, iyi niyetinden kuşkum yok, hiç bir zaman da olmadı. Ama burası senin bildiğin dünya değil. Zekânla öğretmenleri şaşırttığın, hayran ettiğin lise sıraları değil burası. Burası gerçek, dostum, ölüm kalım var burada. Kurşunlar atılıyor burda, insanlar ölüyor, kan akıyor, gerçek kan...

NACİ: Şiddetle hiç birşeyin çözülemeyeceğini ne zaman öğrenecek insanlar?

HASAN: Fazla yüklenmeyeceğiz. Herşey televizyonda bu günde, hakkın var. Hükümet te istemiyor zorba gibi görünmemizi. Aslına bakarsan zaten bir kolumuz arkamızda bağlı, öyle dövüşüyoruz. Elimde bu köylerin tümünü birkaç günde yerle bir edecek ateş gücü var, biliyor musun? Ama olmaz. Herşeyin televizyonda fazla tepki uyandırmayacak biçimde görünmesi gerek. Biliyorum. **(DURUR)** 47 köyün boşaltılmasını istemiyor musun? **(DURUR)** Bu insanların kaderini sen tayin ettin dostum, harika mühendisimiz tayin etti.

NACİ: Elimden geldiği kadar...

HASAN: Biliyorum, biliyorum. Şimdi de vicdan azabı çekmenin âlemi yok. En iyi çözümün bu olduğunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum.

NACİ: Planlarda bir gecikme olmadı daha...

HASAN: Göreceksin bak, her köy temizlendikçe, bir sonrakini temizlemek daha kolay olacak. Bunlar cahildir belki ama tümünden salak değiller. Direnişin boşa olduğunu göstermemiz gerekiyor. Bunu da dizlerin titreyerek yapamazsın dostum. Ve şimdi taviz vermeyerek aslında ilerdeki zayıyatı da en aza indirmiş oluyoruz.

NACİ: Zayıyat?

HASAN: Yaptığın her işte bir zayıyat vardır, dostum. Alabalığı sevmiştin, değil mi? **(NACİ BAŞIYLA EVET DER)** Ben de sevdim. Alabalık sevdi mi olan biteni? Senin buraya gelmen, Ankara'daki rahat yaşamını bırakıp buralara gelmen, bunun bir bedeli olmadı mı senin için?

NACİ: Böyle şeyleri Sibel'le tartışırım.

HASAN: Tartışırısın? Hayır, gelmeyeceğim diyebilir miydi sana?

NACİ: Yaptığım işe inancı vardır Sibel'in.

HASAN: Sandığımdan da safmışsın sen.

NACİ: Ne demek istiyorsun?

HASAN: Hayır diyemezdi, biliyorsun. Bu barajın senin için ne kadar önemli olduğunun farkında değil mi sanki? Ülkenin en önemli barajına imzanı atacaksın. Torunların gelecek bir gün buraya, bu barajı dedem yapmış diyecek. Senin ölümsüzlük çaban bu.

NACİ: Su.

HASAN: Gübre de olsa farketmezdi.

NACİ: Somut, elle tutulur...

HASAN: Felsefecilerin entellektüel tataları gibi değil yâni?

NACİ: Öyle demek istemedim.

HASAN: Karına pek te saygın yok, değil mi?

NACİ: Karıma saygım, o da birşeyler...

HASAN: Pek birşeyler de yaptığı yok değil mi buraya geldiğinizden beri...

NACİ: ...onun da benim yaptıklarına saygısı var. Yaptığım da bu, işim bu.

HASAN: O zaman bırak ta ben de işimi yapayım.

(SESSİZLİK)

NACİ: Sibel mi söyledi bunları sana?

(SESSİZLİK)

HASAN: Konuşmadık.

NACİ: Hasan!

HASAN: O gün uğradığımda on, bilemedin onbeş dakika kaldım sizin evde. Doksan kere de söyledim, birşey olmadı. Ne senin ne de benim utanç duyacağım birşey olmadı.

NACİ: Seni dost bilirim.

HASAN: Doğru bilirsin, Naci.

NACİ: Sibel...

HASAN: Benden sana bir tavsiye, dostum. Kadınların ne dediklerine kulak asma, aldanma. Saçlarından tutup mağaraya sürüklediğimiz günlerden beri pek değişen şey olmadı, inan.

ONDÖRDÜNCÜ SAHNE

(ALACA KARANLIK. SÜLO VE ZEYNO BİR DUVARIN ARDINDA FİSİLDAŞIYORLAR. ARA SIRA SİLÂH SESLERİ DUYULUR.)

ZEYNO: Seni özlemişim Sülo. Bir hafta olmuştur, gözlerim yollardadır.

SÜLO: Bilirim. Ama sen de bilirsin...

ZEYNO: Herkesin ağzındadır.

SÜLO: Çizgiyi çekmişizdir artık.

ZEYNO: O ne demektir?

SÜLO: Aksakmaral geçilmez. Burada dur demek zamanı gelmiştir artık. *No pasaran.*

ZEYNO: Seninle övünç duymaktayım Sülo, ama...

SÜLO: Aksakmaral Kürt tarihinde bir dönüm noktası olarak yazılacaktır.

ZEYNO: Tamam, yenildik diyip gidecekler midir?

SÜLO: Gitmeseler de herkese göstermişizdir ki onları durdurmanın mümkünü vardır. Bilir misin Zeyno, yenmemiz gereken en önemli şey nedir? Halkımız geçmişte hiç kazanmamıştır, bundan sonra da kazanamayız demektedir, bunu değiştirmektir önemli olan.

ZEYNO: Sen göstermişsindir kazanabileceklerdir.

SÜLO: Ben değil Zeyno, Aksakmaral köylüleri. Ben garip bir neferim aralarında.

ZEYNO: Sen umut verirsin onlara, yürek verirsin. Herkesin dilindedir. Şehirde bile. Bir tek orda olman bile demektedir ki onlara, yalnız değilsiniz. Tüm Kürtler arkanızdadır. **(DURUR)** Hamo seni göndermek istememiştir Aksakmaral'a.

SÜLO: Baştan istememiştir.

ZEYNO: Şimdi?

SÜLO: Silâh, cephane, erzak için para bulmaya çırpınmaktadır. Bir yerde bir bokluk vardır. İki ay olmuştur, tek kuruş gelmemiştir, Hamo öyle demektedir.

ZEYNO: Ya hiç gelmezse?

SÜLO: Ne?

ZEYNO: Ya hepten kökü kurursa paranın?

SÜLO: Onun için Aksakmaral'da yaptığımız önemlidir. Örnek olacaktır. Taktik değiştirmemiz gerekebilecektir. Dövüşen biz değil, tüm köylü olmalıdır, Aksakmaral'daki gibi. Ben derim ki zafere ancak öyle ulaşılacaktır.

ZEYNO: Hamo da böyle mi düşünmektedir?

SÜLO: Hayır. Hamo bu profesyonel bir iştir demektedir. Bizim işimiz.

ZEYNO: Hamo'nun emirlerine karşı mı çıkmaktasın?

SÜLO: Bunun tek yolu köylünün mücadeleye sahip çıkmasıdır.

ZEYNO: Anlamıyorum.

SÜLO: Bunu kendi mücadeleleri olarak görmelidirler. Ancak böylece yeniden kurabiliriz herşeyi sonra...

ZEYNO: Neden sonra?

SÜLO: Zaferi kazandıktan sonra.

ZEYNO: Kuşkun yok mu hiç?

SÜLO: Kendi toprağımızda ikinci sınıf insan olarak yaşamamız yetmiştir artık...

ZEYNO: Ya zafer olmazsa sonu?

SÜLO: Haklıyızdır...

ZEYNO: Onca insan...

SÜLO: İnançlarımız...

ZEYNO: Sülo...

SÜLO: He?

ZEYNO: (DURUR) Gebeyimdir.

SÜLO: Biz... Sen?

ZEYNO: Hı.

SÜLO: O gece...

ZEYNO: Bebiz...

SÜLO: (BÜYÜK BİR SEVİNÇLE) Zeyno'm!

ZEYNO: Kimse bilmemektedir.

SÜLO: Yavru güvercinim!

ZEYNO: Babam...

SÜLO: Evleneceğizdir...

ZEYNO: Sonra Hamo'nun karısı gibi bırakıp...

SÜLO: Ben Hamo değilim. (ZEYNO'YU KUCAKLAR.) Sevmişim seni.

ZEYNO: Babam demiştir ki enstitüye gitmek istersem birlikte gelecektir, Ankara'ya.

SÜLO: Baban bilmiyordur?

ZEYNO: Söyleyemem.

SÜLO: Aksakmaral'dan sonra...

ZEYNO: O aylar sürebilir...

SÜLO: Yüzüstü bırakmam Aksakmaral'ı.

(ZEYNO UZAKLAŞIR.)

SÜLO: Söz.

ZEYNO: Herkes bilmekte ki Sülo Aksakmaral'dadır. Aranmaktasın.

SÜLO: Acı patlıcanım ben. İnan. Çok sürmez.

ZEYNO: Bebiz seni bilsin isterim.

SÜLO: Bebiz beni bilecektir.

ZEYNO: Ah, Sülo!

SÜLO: Güvercinim. Söz. Ölmeden geleceğim sana. Ankara'ya da gideriz, eğer istersen.
Baban da gelir.

ZEYNO: Ne zaman Sülo?

SÜLO: Az kalmıştır. Söz.

ZEYNO: Sülo, korkuyorum.

SÜLO: Aksakmaral'da sudaki balık gibiyim ben Zeyno'm, korkmamalısın.

(SİLÂH SESLERİ DUYULUR.)

ZEYNO: Git, Sülo.

SÜLO: Dikkatli olmalısın.

ZEYNO: Olurum. Git.

SÜLO: Oğluma iyi bakmalısın. **(GİDER.)**

ONBEŞİNCİ SAHNE

(SİBEL VE HASAN SİBEL'İN OTURMA ODASINDA. HASAN BİR SÜREDİR İÇMEKTEDİR.)

SİBEL: Ne cesaretle?

HASAN: Ben de bir erkeğim, Sibel

SİBEL: Ne oldu bütün o palavralara, arkadaşlık, arkadaşının karısı, namus, şeref?

HASAN: Bilmiyordum

SİBEL: Sevgili arkadaşın Naci'nin umurunda değil, bunu mu bilmiyordun? Çiftleşmek için kaşınan bir köpek mi sandın beni?

HASAN: Sibel, lütfen!

SİBEL: Buraya gelebilecek cüreti...

HASAN: Seni görmem gerekti.

SİBEL: Naci'nin evde olmayacağını biliyordun.

HASAN: Bak Sibel, savaşın içindeyiz. Hiç bir gün canlı çıkacağımızın garantisi yok.

SİBEL: Ölmeden günlerini değerlendirmek istiyorsun. En iyi arkadaşının karısını düzmek istiyorsun.

SİBEL: Düşündüğün gibi değil, Sibel. Lütfen bu kadar basitleştirme herşeyi.

SİBEL: Seni tahmin ettiğinden çok daha iyi anlıyorum Binbaşı. Delikanlı isyanını, yapmacık namusunu, onurunu...

HASAN: Onursuz adam nedir ki?

SİBEL: Gelip kendi halkını doğramak mı onurlu olan?

HASAN: Kara Hüso Ağa'ya tapınırlardı bunlar. Her dakika kendilerini ezen, zulüm eden adama. Şöyle bir işaret etsin canının çektiği bir genç kıza, yeterdi. Anası babası o gece teslim ederlerdi kızını. Benim halkım bu. Irk, milliyet falan gibi romantik palavralarla işim yok benim. Halkımı seviyorsam, kusurlarına göz yumamam, yetersizliklerine, aptallıklarına, yağcılıklarına. Benim için sevginin gözü kör değildir Sibel. Tüm kusurları görüp yine de sevebiliyorsa insan...

SİBEL: Aynı ölçüler benim için de mi geçerli, yoksa sadece aranan bir burjuva kadını mıyım sana göre?

HASAN: Sana oldum olası hayrandım, Sibel. Ama hep yasaktın benim için.

SİBEL: Komşunun keçisinden söz eder gibi bahsediyorsun benden.

HASAN: Öfkeni anlamıyor değilim. Ama sen de anlamalısın o gece neden öyle tepki gösterdiğimi.

SİBEL: Değişen ne var?

HASAN: Naci'nin seni gerçekten tanımadığını gördüm, değerini bilmediğini gördüm.

SİBEL: Ve sağlam bir Marksist olarak, değer bilene ait olmam gerektiğine karar verdin. Toprak işleyene gibisinden?

HASAN: Sen çok daha iyisine lâyıksın.

SİBEL: Bu da sensin ha? Bana neyi hatırlatıyorsun, biliyor musun? Toplama kamplarında çalışıp sonra akşamları sıcak aile yuvalarına gidip Beethoven dinleyen üniformalıları. Çalışma saatlerinde binlerce insanı gazladıktan sonra akşamları evlerindeki kedi köpeği seven, okşayanları.

HASAN: Öfkелisin, Sibel, nedenini anlıyorum. Beni istediğini sanmıştım. Yoksa...

SİBEL: Belki de istemiştim. Belki de çıldırmıştım. Belki de halâ çekici olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum kendime...

HASAN: Çekicisin...

SİBEL: Bir yılımız kaldı burda. Sonra, ver elini Ankara. Tüm kandan revandan uzakta, arkadaşlarımızla. Briç oynayıp Kierkegaard tartışabileceğim ortama. Benim ortamım bu, Binbaşı, ben buyum. Maço bir subay bozuntusunun orospusu değil.

HASAN: Kendine haksızlık ediyorsun.

SİBEL: Senin Kürtler gibi kendi iyiliğini görmüyorum. Kendi iyiliğini göstermek için beni de öldürecek misin, onları öldürdüğün gibi? Vazgeç Binbaşı, vazgeç, fazla gelirim ben sana. Kan görmeye bile tahammül edemem. Aynı, hanım evladı mühendis kocam gibi. Yemek masasında güzel bir şarabı yudumlarken memleketi kurtarmayı yeğlerim ben, işin pis taraflarını senin gibilere bırakmayı yeğlerim.

HASAN: Sana karşı duygularım hiç değişmedi...

SİBEL: Duyguların mı! Ecelin olurum ben. Sen kendini tanımıyorsun. Fethedilecek bir başka tepeyim ben sana göre. Oltaya taktığın yapma sinek kandırmıyorsa beni, zokayı yutmuyorsam, dinamit atarsın suyuma, kendini de öldürürsün bu arada. Bilirim senin gibileri. Senin gibilere nasıl davranılacağını da bilirim.

HASAN: Gururuma kapılmayacağım, Sibel. Benim için gururumdan çok daha önemlisin sen. Fikrini değiştirirsen eğer...

SİBEL: Oltayı at ve bekle.

HASAN: Beklerim.

SİBEL: Defol şimdi. Bir daha da arama beni. Kocam yanlış bir fikre kapılmasın...

HASAN: Belki de kapılmıştır bile.

SİBEL: Ne söyledin Naci'ye, aşâğılık herif?

HASAN: Hiç.

SİBEL: Eğer bir kez...

HASAN: Katiyen.

SİBEL: Orospu çocuğu.

HASAN: Haberin olsun dedim.

SİBEL: Ayağını denk al.

ONALTINCI SAHNE

(ELVAN'IN YATAK ODASI. ZEYNO VE ELVAN)

ZEYNO: Belki de okula birlikte başlarız.

ELVAN: Ankara'da?

ZEYNO: Belki.

ELVAN: Yaşasın.

ZEYNO: Kimseye söyleme. Aramızda kalsın.

ELVAN: Anneme de mi?

ZEYNO: Annene de.

ELVAN: Yine üstümü örtüp masallar anlatacak mısın bana?

ZEYNO: Biraz sana biraz da kendi kızıma.

ELVAN: Senin kızın yok ki.

ZEYNO: Belki de olur.

ELVAN: Kendi kızın olunca benden daha çok seversin.

ZEYNO: Olur mu hiç? Elvan'ımın yeri ayrı.

ELVAN: Niye kızın olsun istiyorsun o zaman? Ben de beni seviyorsun sanmıştım.

ZEYNO: Sana bir bilmece soracağım.

ELVAN: Sen beni sevmiyorsun artık.

ZEYNO: Bilmeceyi dinle.

ELVAN: Peki.

ZEYNO: Ne kadar verirsen sende o kadar artar. Bil bakalım bu nedir?

ELVAN: Olmaz ki.

ZEYNO: Olur, olur.

ELVAN: Sihirli birşey mi?

ZEYNO: Hem de nasıl!

ELVAN: Altın yumurtlayan tavuk mu?

ZEYNO: I-ıh.

ELVAN: Tavuk boyuna altın yumurta yumurtluyor...

ZEYNO: Evet ama o değil bilmecenin cevabı.

ELVAN: Bilemedim.

ZEYNO: Hemen vaz geçme, hadi.

ELVAN: Sihirli dedin.

ZEYNO: Öyle dedim.

ELVAN: Su mu?

ZEYNO: Nasıl oluyor?

ELVAN: Çiçeğine ne kadar su verirsen, o kadar çiçeğin oluyor.

(ZEYNO GÜLÜMSEYEREK KAFASINI SALLAR.)

ELVAN: Gerçekten. Bak saksıdaki çiçeğime.

ZEYNO: Saksıdaki çiçeğin de değil.

ELVAN: Ne yapayım, bilemeyeceğim.

ZEYNO: Demiştin ki, kendi kızımı seversem seni eskisi kadar sevemeyeceğim.

ELVAN: Beni sevseydin bebeğin olsun istemezdin.

ZEYNO: Seni ne kadar seversem kendi kızıma verecek sevgim de o kadar artacak.

ELVAN: Sahi?

ZEYNO: Onu ne kadar seversem, seni daha çok seveceğim.

ELVAN: Bilmecenin cevabı bu değil.

ZEYNO: En güç bilmece bu, Elvan. Ama en kolayı da hem. Ne kadar sevgi verirsen içindeki sevgi de o kadar artar.

ELVAN: Bu gece gitme, Zeyno. Üstümü sen ört..

ZEYNO: Olur.

ELVAN: **(ZEYNO'YA SIMSIKI SARILIR.)** Seni çok seviyorum Zeyno.

ONYEDİNCİ SAHNE

(BİR MAĞARANIN ÖNÜ. ARA SIRA SİLÂH SESLERİ DUYULMAKTADIR.)

HAMO: Seni ne kadar severim, bilirsin.

SÜLO: Sağol.

HAMO: En can yoldaşımın sen.

SÜLO: Sağol.

HAMO: Elimden geleni yapmışımdır, inan. Senin uyguladığın taktikleri yanlış bulmama rağmen.

SÜLO: Sağol.

HAMO: Dedikleri şuydu...

(SÜLO HAMO'YA GÖZLERİNİ DİKER.)

HAMO: Herkesin aklına eseni, kendi doğru bildiğini yapması doğru değildir. Bu savaştır, Sülo. Disiplinli davranılmalıdır.

SÜLO: Öyle mi demişlerdir?

HAMO: (BAŞIYLA EVET DER) Ben de öyle düşünürüm..

SÜLO: Aksakmaral bir bayrak olmuştur artık. Öylece bırakılmaz.

HAMO: Romantik bağlantıların yeri yoktur bu işte, Sülo. Her an bir zayıf yerimizi yakalamak için beklemektedirler.

SÜLO: Ya ikmâl için para gelmezse?

HAMO: Bu karargâhın işidir. En yüksek üç kişi şu anda Almanya'dadır.

SÜLO: Dedikleri doğru mudur Hamo?

HAMO: Ne?

SÜLO: Uyuşturucu? Gelen paranın kaynağı bu mudur?

HAMO: Bazı sorular vardır lo, sorulmaması daha iyidir.

SÜLO: Bilmiyor musun?

HAMO: Biz bu işin neferleriyiz Sülo. Birbirimize güvendiğimiz kadar karargâha da güvenmeliyizdir.

SÜLO: Ya paranın hepten kökü kurursa?

HAMO: Onlar da bilir bunun ne kadar önemli olduğunu. Biz bütünün bir parçasıyızdır Sülo. Bireysel kahramanlık gösterilerinin yeri yoktur. Eğer para gelmezse, bunun başka yolları bulunur...

SÜLO: Bireysel kahramanlık peşindeyim mi sanırlar?

HAMO: Ben hep sana arka çıkmışımıdır.

(SÜLO BOYNUNU BÜKER.)

HAMO: Senin Cumartesiye kadar Aksakmaral'dan çıkmanı isterler.

SÜLO: Cumartesi mi?

(HAMO BAŞIYLA EVET DER.)

SÜLO: Bilirsin köylere baskınlar hep ya Cumartesi olur, ya Pazar. Mesai alırlar.

HAMO: Kesin emir budur.

SÜLO: Birkaç gün daha...

HAMO: Seni elimden geldiğince savunmuşumdur.

SÜLO: Bu tüm bir köyü bile bile ateşe ataktır.

(BU SÖZLER HAMO'YU ETKİLEMEZ.)

SÜLO: Sonra ne olacaktır?

HAMO: Burada olacaksın, benim yanımda, eskisi gibi. Birlikte güzel günlerimiz olmuştur.

(SÜLO YILGIN GÖRÜNÜR.)

HAMO: Seni gözümün önünden ayırmayayım isterler, üç ay.

(SÜLO KAFASINI SALLAR.)

HAMO: Sana karşı disiplin cezası vermelerini ancak böyle önleyebilmişimdir.

SÜLO: Bana?

HAMO: Sana ihtiyacımız vardır, Sülo.

(SÜLO KAFASINI SALLAR.)

HAMO: Hadi, git artık. Son kez Aksakmaral'a git.

SÜLO: Ne diyeyim köylüye? Gözden çıkarılmışsınızdır mı diyeyim, siz ölmüşsünüz, ağlayanınız yoktur...

HAMO: Herşey yoluna girecektir, öyle de.

ONSEKİZİNCİ SAHNE

(NACİ'NİN OTURMA ODASI. NACİ KAĞITLARI YAYMIŞ, ÇALIŞIYOR. SİBEL'İN ÜZERİNDE RAHAT, DÜZENLİ, AMA EVCİL BİR ELBİSE VAR. ARA SIRA DIŞARDAN, UZAKLARDAN SİLÂH SESLERİ DUYULUR.)

NACİ: Sibel, özür dilerim, bir saatlik daha işim var. Şunları yarına...

SİBEL: (YAKLAŞIP NACİ'NİN YANAĞINA BİR ÖPÜCÜK KONDURUR.) İyi geceler.

NACİ: Kusura bakmıyorsun ya?

SİBEL: Kusuru var mı? İş bu.

NACİ: Sibel...

SİBEL: Şşş!

NACİ: Aslında ben...

SİBEL: Sorun yok.

ONDOKUZUNCU SAHNE

(ZEYNO GENELLİKLE SÜLO'YLA BULUŞTUĞU DUVAR DİBİNDEDİR. YALNIZDIR. ARA SIRA UZAKLARDAN SİLÂH SESLERİ DUYULUR. SÜLO'YU BEKLEMEDİR, ARA SIRA YOLA BAKAR. KARANLIKTA BİRİSİNİN YAKLAŞTIĞINI GÖRÜR.)

ZEYNO: (FISILTIYLA) Sülo!

(GELEN HAMO'DUR.)

ZEYNO: Hamo!

(HAMO ZEYNO'NUN YANINA OTURUR.)

ZEYNO: (FIRLAR) Sülo nerde?

HAMO: Şşş, Sülo iyidir.

ZEYNO: Ne yaptın Sülo'ya?

HAMO: Sülo'nun birşeyi yoktur.

ZEYNO: Seni göndermez Sülo.

HAMO: Halâ Aksakmaral'dadır.

(ZEYNO KUŞKUYLA HAMO'NUN GÖZLERİNİN İÇİNE BAKAR.)

HAMO: Benden hiç hoşlanmamışsındır, bilirim Zeyno.

ZEYNO: Sülo'mun arkadaşısındır.

HAMO: Sen akıllı kızsın, Zeyno. Sülo'nun talihi iyidir.

ZEYNO: Niye geldin buraya?

HAMO: Buraya gelmem çok tehlikelidir.

ZEYNO: Niye geldin buraya?

HAMO: Sülo emirlere uymamıştır.

ZEYNO: Ne emridir bu?

HAMO: Aksakmaral'dan çıkması emri verilmiştir. Sülo çıkmamıştır.

ZEYNO: Aksakmaral halâ dövüşmektedir.

HAMO: Dinle, Zeyno, hepimiz fedakârlık yapmak zorundayız. Sülo'ya Aksakmaral'dan çıkması emri verilmiştir.

ZEYNO: Tüm köyü feda etmesi mi emredilmiştir?

HAMO: Köyü değil, doğru bildiğini. Dava uğruna.

ZEYNO: Sülo dava uğruna dövüşmemekte midir?

HAMO: Zeyno, dinle, fazla vaktim yoktur. Sülo sana anlatmıştır. Teçhizatımız, cephanemiz azalmıştır. Paramız tükenmektedir.

ZEYNO: Alman gençleri eroin kullanmaktan vaz mı geçmişlerdir?

HAMO: (ZEYNO'NUN SÖZLERİNİN ÜZERİNDE DURMAMAK İÇİN BÜYÜK ÇABA GÖSTERİR.) Bana Sülo'ya disiplin cezası vermem emredilmiştir.

ZEYNO: Senden de bu beklenir.

HAMO: İstedığım bir şey değildir. Sülo benim candaşımdır, yoldaşımdır.

ZEYNO: **(DURUR)** Sülo'yu uyarayım mı istersin?

HAMO: Aksakmaral'a giremezsin, çarpışma sürmektedir, çok tehlikelidir.

ZEYNO: Ne istiyorsun?

HAMO: Aksakmaral yakında düşecektir. Takviye verememekteyiz. Köy çevrilmiştir.

ZEYNO: Sülo'ma birşey olmaz.

HAMO: Düşman saldırısından canlı çıksa bile, benim emre uymam gerekecektir.

ZEYNO: Nedir emir?

HAMO: Kimsenin serseri mayın gibi tüm davayı tehlikeye atmasına izin verilemez.

ZEYNO: Öldürme emri. Sülo'mu öldürmek istersen. Bana gelmiş, benden izin istersen. Katil Hamo!

HAMO: Şşş! Sen beni sevmezsin Zeyno, ama Sülo arkadaşımıdır. Ben ona hayatımı emanet etmişimdir, yine de ederim...

ZEYNO: Arkadaş mı? Sen benim Sülo'mu öldürmek istersin.

HAMO: Dinle. Sülo'yu kurtarmak için yapamayacağım yoktur. Karargâhla konuşmuşumdur. Yarın büyük bir patlama olacaktır.

ZEYNO: Hep olmaktadır.

HAMO: Böylesi olmamıştır. Birlikler yer değiştirmektedir. Aksakmaral'a son bir saldırıya hazırlanmaktadır. Ama hangi yönden saldıracaklar, bilmemekteyiz. Sen bunu öğreneceksin.

ZEYNO: Öğrendim diyelim?...

HAMO: Bu son saldırıda karışıklık çıkarabilirsek, Sülo... ve köyün öteki erkekleri köyden kaçabileceklerdir.

ZEYNO: Sonra sen öldüreceksindir Sülo'yu.

HAMO: Bundan alınımızın akıyla çıkarsak, karargâhla konuşmuşumdur, Sülo'ya son bir fırsat daha verilecektir.

ZEYNO: Sana inanmıyorum.

HAMO: Tek umudumuz budur... Sülo'nun tek umudu. Öğrenebilecek misin?

(SESSİZLİK)

ZEYNO: Uğraşırım. **(DURUR)** Öğrenirsem...

HAMO: Söz veriyorum, Sülo'nun kılına dokunulmayacaktır.

(ZEYNO KAFASINI SALLAR.)

HAMO: Sen akıllı kızsın, Zeyno. Bilirim ki sen anlamışsındır vaziyeti.

(HAMO BİR ÇIKINI ÇÖZMEYE BAŞLAR.)

ZEYNO: O nedir?

HAMO: Şşş!

(HAMO ÇIKINI BÜYÜK BİR DİKKATLE ÇÖZMEYE DEVAM EDER. ZEYNO GÖZÜNÜ AYIRMADAN İZLER.)

HAMO: (ÇIKINDAN PLASTİK PATLAYICI ÇIKARMIŞTIR.) Şu düğmeye basana kadar emniyetlidir. (ZEYNO'YA GÖSTERİR.) Şöylece beline sararsın. Gebemiş gibi yaparsın, iyice yanlarına sokulursun...

YİRMİNCİ SAHNE

(ALACAKARANLIK. (DERVİŞ, SIRTLI BİR BAHÇE DUVARINA YASLANMIŞ, YERDE OTURUYOR. ARKADA ZEYNO'NUN EVİNİN KAPISI.)

MEHMET:(EVDEN ÇIKAR) Hava soğumuştur, Derviş Dede, çorbam vardır, gel, iç.

DERVİŞ: Sağol evlât.

MEHMET: Zeyno mühendis beylerde kalıyor bu gece. İstersen gel, içerde yat.

DERVİŞ: Sağol evlât.

MEHMET: İyi insanlardır.

DERVİŞ: Senin Zeyno bir başkadır.

MEHMET: Bilirim. Tezkereyi aldım mı, Zeyno'yu Ankara'ya götüreceğim. Okusun orda.

DERVİŞ: İyi bak kızıma.

MEHMET: Bakarım, Derviş Dede, bakarım.

(İÇERİ GİRERLER.)

YİRMİBİRİNCİ SAHNE

(SİBEL'İN OTURMA ODASI)

SİBEL: Nerden saldıracaklarını öğrenmemi istiyorsun.

ZEYNO: Aksakmaral'a, evet.

SİBEL: İlle bu gece mi?

(ZEYNO BAŞIYLA EVET DER.)

SİBEL: Sülo halâ orda, öyle mi?

(ZEYNO BAŞIYLA EVET DER.)

SİBEL: Sülo'ya birşey olacak diye korkuyorsun.

(ZEYNO BAŞIYLA EVET DER.)

SİBEL: Tamam, Zeyno, öğrenirim. Ama sen de birşeye söz vereceksin.

(ZEYNO SORGULAYARAK SİBEL'E BAKAR.)

SİBEL:Sülo'yu kurtardıktan sonra birlikte Ankara'ya gideceksiniz.

(ZEYNO BAŞIYLA EVET DER.)

SİBEL: Daha Enstitüye kaydını yaptırabilir, ne yapacağına karar verdiysen, sen de kaydını yaptır. Bir yıl sonra biz de Ankara'dayız, orda görüşürüz yine.

(ZEYNO BAŞIYLA EVET DER VE SESSİZCE AĞLAMAYA BAŞLAR.)

SİBEL: Tamam, Zeyno, üzülme. Sülo'yu seviyorsun ya, en önemli olan şey bu. Hiç aklından çıkarma bunu. Herşeyden önemli bu. Sen çok iyi bir insansın Zeyno. Benim için kız kardeşimden farksızsın.

(ZEYNO HIÇKIRMAYA BAŞLAR.)

SİBEL: İçimden geleni söylüyorum, biliyorsun. Ankara'ya gittikten sonra da...

(ZEYNO SİBEL'E SARILIR.)

SİBEL: Zeyno, canım!

(ZEYNO HIÇKIRIR.)

SİBEL: Bak, nasıl yaparız. Baban Hasan'ın ofisinden gözünü ayırmaz, biliyorum. Ama eve gitmiştir artık, bu saatte. Garnizona birlikte gideriz. Orda beni tanırlar zaten. Hasan'ı görmek istiyorum diye içeri girerim, sen nizamiyede beklersin. Çok önemli birşey var, Binbaşığı görmek istiyorum derim. Ben ofisinde beklerim derim, Binbaşığıya haber gönderirim. Hasan gelinceye kadar ben ofisi ararım. Tahmin ediyorum Hasan'ın dosyasının nerede olduğunu. Hasan gelirse birşey uydururum. Sonra hemen çıkmaya çalışırım, sana bilgiyi aktarırım.

ZEYNO: Sağol.

SİBEL: Sonra buraya döner miyiz?

(ZEYNO BAŞIYLA HAYIR DER.)

SİBEL: Bilgiyi hemen Sülo'ya iletmek istiyorsun. Bu gece...

(ZEYNO BAŞINI EĞER.)

SİBEL: Tamam o zaman. Ne bekliyoruz. Gidelim. **(PALTOSUNU GİYER.)** Üniversitedeki gösterilerden beri hiç böylesine heyecanlanmamıştım, biliyor musun? Eğlenceli oluyor.

ELVAN: (İÇERİ GİRER.) Aaa, Zeyno buradaymış. Eğlence var da bana niye söylemediniz?

(ZEYNO AĞLADIĞINI GÖSTERMEMEK İÇİN BAŞINI ÇEVİRİR.)

SİBEL: Hadi sen uslu uslu yat artık.

ELVAN: (ZEYNO'YA) Yarın gelecek misin?

SİBEL: Ben de biraz çıkacağım, yavrum. Gecikmem. Baban benden önce gelirse söyle, merak etmesin. Hadi sen yat şimdi.

ELVAN: (SOMURTUR.) Peki. İyi geceler Zeyno.

(ELVAN ODASINA GİDER. SİBEL VE ZEYNO ÇIKARLAR.)

YİRMİİKİNCİ SAHNE

(NACİ’NİN OTURMA ODASI. NACİ ÇALIŞIYOR. ARADA BİR SAATE BAKAR. TELEFONDA BİR NUMARA ÇEVİRİR. YANIT ALAMAZ. BİR SÜRE DAHA ÇALIŞMAYA ÇABALAR. HUZURSUZDUR. YENİDEN TELEFONU DENER. YİNE CEVAP YOKTUR. KALKAR.)

NACİ: Elvan! Elvan! **(PALTOSUNU GIYMEYE BAŞLAR.)** Elvan! **(ÇEKMECEDEN HASAN’IN KENDİSİNE BIRAKMIŞ OLDUĞU TABANCAYI ALIR.)**

ELVAN: **(GİRER.)** Ne oldu, Baba?

NACİ: Birşey yok, tatlım. Biraz dışarı çıkmam gerekecek. Anneni merak ettim.

ELVAN: Annem merak etmesin dedi.

NACİ: Nereye gittiğini söyledi mi?

ELVAN: Zeyno’yla gitti. Eğlenceli olacak dedi.

(SESSİZLİK)

NACİ: Gecikmem. Ben kapıyı kilitlerim. Işıkları da açık bırakırım. Korkmazsın, değil mi?

ELVAN: Korkmam.

NACİ: Annen benden önce gelirse, söyle beklesin. Olur mu, tatlım?

ELVAN: Olur.

NACİ: İyi geceler, canım.

ELVAN: İyi geceler.

(ELVAN ODASINA GİDER, NACİ GIYİNİR, ÇIKAR. HAFİFTEN BİR KÜRTÇE AĞIT DUYULMAYA BAŞLAR. AĞIT, OYUNUN SONUNA DEK GİDEREK YÜKSELECEKTİR. DERVİŞ, KARANLIKTA, GÖRÜNÜR GÖRÜNMEZ, HER ZAMANKİ YERİNDE OTURMAKTA, İLERİ GERİ SALLANMAKTADIR. NACİ, SAHNENİN BİR UCUNDAN ÖTEKİ UCUNA HIZLI HIZLI YÜRÜYEREK GEÇER. ELVAN YATAĞINDA, HUZURSUZ, DÖNÜP DURMAKTADIR. BİR SÜRE SONRA SİBEL NACİ’NİN AKSİ YÖNÜNDEN SAHNENİN BİR UCUNDAN ÖTEKİNE HIZLI HIZLI YÜRÜYEREK GEÇER. HAMO, ELİNDE DÜRBÜN, ÇOK UZAKTAN GİBİ, SAHNEYİ İZLEMEDİR. MÜTHİŞ BİR PATLAMA DUYULUR.)

ELVAN: **(KARABASAN İÇİNDE, ÇIĞLIK ÇIĞLIĞA)** Zeynooo!

YİRMİÜÇÜNCÜ SAHNE

(HASAN’IN OFİSİ)

HASAN: **(TELEFONDA)** Bunu da yaptılar sonunda. İntihar saldırısı. Plastik. Tam Yanık Kütük kavşağında. Orospu çocukları. Genç bir kızmış, hamile numarası... Kimliği tesbit edilememiş. 19 asker ve Yüzbaşı Hamdi. **(DİNLER)** Evet, burdayım, ofiste. Kızılkaya baskınında da... Birisi bilgi veriyor. Bir namussuz, bir casus var aramızda! **(DİNLER)** Sibel buraya gelmiş, herhalde bir şey biliyordu, beni uyararak için geldi, ama ben gelene kadar gitmiş. **(DİNLER)** Tahmin edebiliyorum. Tamam, Naci, şimdi çıkamam ofisten. Şimdi Albay arar. Sonra anlatırım. **(TELEFONU KAPATIR. TELSİZLE KONUŞMAYA BAŞLAR.)** Aksakmaral yerle bir

edilecek, anlaşıldı mı? Yakın, bombalayın, gazlayın. **(DİNLER)** Erkeklerin çoğu kaçmış mı? Farketmez. Aksakmaral yeryüzünden silinecek. Derhal, hemen. **(DİNLER)** Hamdi Yüzbaşı şehit oldu. Bana bak, Yüzbaşı, Aksakmaral bugün haritadan yok olmazsa, şahsen seni ben vururum. Anlaşıldı mı? **(TELSİZİ KAPATIR.)** Kadınmış, çocukmuş! Hanım evlâdı bunlar. Birisi bilgi veriyor. Bir casus var, bir namussuz, bir alçak, vatan haini. **(SESLENİR)** Memo! Memo!

MEHMET: (GİRER VE SELÂM VERİR.) Buyur komtanım!!

HASAN: (HAZIROлда BEKLEYEN MEHMET'İN YANINA GELİR, ÇEVRESİNDE DÖNMEYE BAŞLAR.) Demek böyle ha... Yaptıklarımın mükâfatı bu demek? Ben de Kürdüm lan. Karşında bugüne bugün Kara Hüso'nun torunu var. Niye yapıyorum bu işi, düşündün mü hiç? Ulan, sizde kafa olsa... Bağımsız Kürdistan istiyorsun, ha? Aynı rezillik, aynı sefalet. Ama bayrağınız olsun, milli marşınız olsun, sefaletten şikâyet etmeden yaşayın, Kara Hüso'lar bu sefer de Kürt bayrağına selâm çakıp, Kürt milli marşı söyleyerek ananızı bellesinler diye bütün bunlar ha? Ulan sizi yirminci yüzyıla getirmeye çalışıyoruz davarlar! Kuyruğunuzu kesip, ağaçlardan yere indirmeye çalışıyoruz sizi, hayvan herifler! Siz ne yapıyorsunuz? Saldırıyorsunuz bize. Kara Hüso Ağaya el pençe divan duranlar, bize saldırıyorlar. Askerlerimizi havaya uçuruyorlar. Bu baraj devlete kaç mal oluyor, biliyor musun sen? Cevap ver!

MEHMET: Hayır Komtanım!

HASAN: Hayır Komutanım ne?

MEHMET: Kaça mal oluyor bilmiyorum, komtanım.

HASAN: Bilmezsin, bilmezsin ya. **(YİNE MEHMET'İN ÇEVRESİNDE DOLANIR.)** Ne zaman haber verdin? Kızılkaya baskını da sen haber verdin, değil mi? Cevap ver lan, aşâğılık herif, casus herif, cevap ver bana!

MEHMET: Kimseye birşey söylememişimdir, komtanım.

HASAN: Seni, iki yüzlü dağ yılanı! Ödeteceğim lan sana bunu, asker kaçağı hanzo! Ulan divan-ı harbe veririm, kurşuna dizdiririm seni.

MEHMET: Dizdirirsin komtanım.

HASAN: (YİNE MEHMET'İN ÇEVRESİNDE DOLANIR.) Tuvalet temizlenecek!

MEHMET: Temizdir komtanım!

HASAN: Beş dakika önce gittim. Alabalık kokmuştu mutlaka. Ulan alabalığınız bile bana komplo kuruyor. Zehirledin mi lan beni? Cevap ver!

MEHMET: Hayır komtanım!

HASAN: Hayır komtanım, ne?

MEHMET: Ben kimseyi zehirlememişim komtanım!

HASAN: (YİNE MEHMET'İN ÇEVRESİNDE DOLANIR.) Git, temizle tuvaleti!

MEHMET: Sen çıkınca temizlemişimdir komtanım!

HASAN: Temizle ulan kenefi. Yala!

MEHMET: Binbaşım...

HASAN: Yala ulan kenefi!

(MEHMET DÖNER VE HASAN'A BAKAR.)

HASAN: Gözünü dikme lan öyle! Git, yala tuvaleti!

(MEHMET DÖNER VE GÖZLERİNİ HASAN'A DİKER.)

HASAN: Siktir ol lan puşt, yala tuvaleti!

(MEHMET DOĞRULUR VE HASAN'A DOĞRU YARIM ADIM ATAR.)

HASAN: Rahat demedim, lan! (TABANCASINI ÇEKER.) Haz'rol!

(MEHMET HAZIROLA GEÇMEZ, YAVAŞ YAVAŞ HASAN'A YAKLAŞIR, HASAN'IN ELİNE VURUR. HASAN TABANCAYI DÜŞÜRÜR. MEHMET HASAN'IN ÜSTÜNE YÜRÜR VE ACI VE BOĞUK BİR BAĞIRMA YLA HASAN'I YAKASINDAN KAVRAYIP KALDIRIR, GÖZLERİNE GÖZLERİNİ DİKER. BİR AN BAKAR, SONRA HASAN'I BİR ÇUVAL GİBİ YERE FIRLATIR. HASAN TABANCANIN YAKININA DÜŞMÜŞTÜR. TABANCAYI ALIR VE MEHMET'İN ÜZERİNE BOŞALTIR. MEHMET SENDELER VE HASAN'IN ÇALIŞMA MASASININ ÜSTÜNE YIĞILIR. HASAN MEHMET'İN BAŞINA DİKİLİR, NAMLUYU ENSESİNE DAYAR VE TEKRAR TETİĞİ ÇEKER. TABANCA BOŞTUR.)

NACİ: (İÇERİ DALAR) Hasan!

HASAN: Ortalık battı biraz, kusura bakma.

NACİ: (MEHMET'İN BAŞINA KOŞAR VE HALÂ YAŞIYOR MU DİYE BAKAR. MEHMET ÖLMÜŞTÜR.) Ne yaptın?

HASAN: Azıcık pislik temizleyeyim dedim, haşarat vardı da.

NACİ: Mehmet...

HASAN: Casusluk eden buydu işte. Bütün istihbaratı bu hain veriyordu hep. Sonra da emre karşı geldi. Emre itaatsizlik! Askerde! Savaş sırasında! Emre itaatsizlik!

NACİ: Mehmet, gariban...

HASAN: Aksakmaral sabaha kalmadan temizlenecek. Hamdi Yüzbaşıyla ondokuz askerimi havaya uçurdu pezevenkler! Aksakmaral'a ödeteceğim bunu. Savaş helikopterler yola koyulmuştur bile.

NACİ: Zevk alıyorsun bunlardan sen.

HASAN: Kritik planlaman aksamayacak dostum. Mühendis bey, şiddet kullanmadan olsun herşey isterdi ama, ne yapalım, olmuyor işte. Neyse, sen dert edinme, senin ellerine kan bulaşmayacak. Bir de benimkilere bak.

NACİ: Kız kimmiş?

HASAN: Aptal bir köylü kıızıdır, ne olacak? Yaşayacak akli olmayan biri. Paramparça olmuş, kimliği belirsiz.

NACİ: Nasıl burda oturup ta, sâkin sâkin... Cinayet bu...

HASAN: Askerlik. Orda durup ta ahkâm kesmek kolay, değil mi? Sen hesaplarını yap, şu köyler temizlenecek de! Pis işleri yapan biziz, ondan sonra beyimizden ah vah dinliyoruz. Cinayetmiş. Bir de karşıma geçip yargılamaya kalkma beni!

NACİ: Ne hakla...

HASAN: Otuzbeşe bakla. Senin gibiler hak verilsin diye beklerlerken kendi hakkımızı kendimiz yaratırız biz, tamam mı, anasının kuzusu? Gel otur, bir kahve içelim. Hay Allah, Memo da gitti...

(NACİ TABANCASINI ÇIKARIR.)

HASAN: **(GÜLMEMEYE BAŞLAR)** Dikkat et oğlum, elinde patlamasın.

NACİ: Öldüreceğim seni.

HASAN: **(GÜLMEMEYE DEVAM EDER)** Öldürürsün dostum, öldürürsün. Şiddete karşı, barış derneği üyesi, elleri ak pak beyimiz. O tetiği çekmen benim haklı olduğumun en iyi kanıtı olur. Çek, çek, öldür tüm inandıklarımı.

NACİ: Pisliksin sen. Katil...

HASAN: **(ALAYLI)** Buna da sen karar veriyorsun ha?

NACİ: Mehmet sana sadıktı hep.

HASAN: Senin hiç birşeyden haberin yok...

NACİ: Kes sesini!

HASAN: **(ELLERİNİ HAVAYA KALDIRIR.)** Tamam, silâh sende. Kes sesini, öldürürüm diyorsun. Bize faşist diyenler gelsinler de faşist görsünler.

NACİ: Hastalıksın sen, bulaşıyorsun...

HASAN: Sen de sağlık memuru olarak...

NACİ: Hiç tahammülüm yok sana, aşağılık...

HASAN: Demokrat beyimiz ha, hoşgörülü, demokrat mühendis beyimiz?

NACİ: Nefret ediyorum senden, savunduğun herşeyden.

HASAN: Onun için de beni öldüreceksin. Hadi oğlum, çek tetiği. Görelim bakalım erkeklik nasıl olurmuş.

(NACİ NE YAPACAĞINI BİLEMEZ. İKİRCİKLİDİR.)

HASAN: Ne o, kalkmıyor mu?. **(GÜLER)** Alkolden mi acaba, yoksa...

(NACİ TABANCAYI HASAN'A DOĞRULTUR.)

HASAN: Ver bakayım o silâhı bana. Aferin evlâdım. **(TABANCAYI ALMAK İÇİN NACİ'YE DOĞRU BİR ADIM ATAR. NACİ TEK BİR KURŞUNLA HASAN'I ÖLDÜRÜR.)**

YİRMİDÖRDÜNCÜ SAHNE

(AĞIT GİDEREK YÜKSELMEKTEDİR. DERVİŞ HALÂ YARI KARANLIKTA SALLANMAKTADIR. ELVAN, DÜŞTE GİBİ YÜRÜYEREK DERVİŞ'İN YANINA GİDER. ŞAFAK SÖKMEKTEDİR.)

DERVİŞ: Sen bir başkasın yavrum, neydi adın?

ELVAN: Elvan.

DERVİŞ: Elvan. Bir başkasın sen. Bütün oğullarım, kızlarım gibi.

ELVAN: Zeyno bana Tufanı anlatacaktı, söz vermişti.

DERVİŞ: Ben sana anlatırım Tufanı. Gel, otur yanıma. Tufandan önce, o eski zamanlarda herşey çok çok kötüye gitmekteydi...

(NACİ'NİN OTURMA ODASI. MASADA BİR ŞİŞE VİSKİ. NACİ TABANCASIYLA KENDİNİ ÖLDÜRÜR.)

DERVİŞ: Oğullarımın öldüğünü görmüşüm, kızlarımın öldüğünü görmüşüm, torunlarımın, sevdiğim herşeyin öldüğünü görmüşüm. Ölümsüzmüşüm, lânetliymişim.

(AĞIT İYİCE YÜKSELİR VE MASAYA YIĞILMIŞ NACİ'YE BAKAN SİBEL'İN AĞLAMASINA KARIŞIR.)

SON

Gündoğdu Gencer

SU

ekitap.ayorum.com